

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Η γυρλιζούσα ήταν μία Βραζιλιανή γηρά, που φώναζε την αστυνομία...

Ίστορία μιάς κλοπής ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ...

Δημοσιογραφικές άναμνήσεις του συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τα τραίνα της Αμερικής είναι τα ωραιότερα, ανετώτερα και πολυτελέστερα του κόσμου. Και τα ταχύτερα. Τα διαμερίσματα της πρώτης θέσεως των «Πούλμαν» που κάνουν τις μακρινές διαδρομές είναι σωστά παλατιά. Ο επιβάτης έχει στη διάθεσή του ό,τι επιθυμεί ή ψυχή του. Και ό,τι έκ συμπτώσεως δεν έχει του το φέρνει ο νέγρος της υπηρεσίας μόλις πάρη τη σχετική εντολή...

Δεν μπορεί να πω ότι τα πράγματα είναι τόσο ροδία στο βαγόνι της δευτέρας θέσεως, που μεταβάλλεται τη νύχτα σε κοιτώνα και την ημέρα σ' ένα είδος σαλονιού. Αυτό το αμερικάνικο «θαγκόν λι» διαφέρει αρκετά από τα ευρωπαϊκά. Δεν έχει τους ιδιαίτερους «κοιτωνίσκους» με την πόρτα τους ο καθένας, το διαδρομάρκο του, τον υπηρέτη του, τη ντουλάπα του κτλ. Σου δίνουν ένα κρεβάτι που το απομονώνει ένα παραπέτασμα και τίποτε άλλο. Αυτό δεν έχει σημασία. Σημασία έχει το ότι στο άλλο κρεβάτι του ίδιου διαμερίσματος μπορεί να κοιμάται ένα πρόσωπο άλλου γένους. Να εξηγήσω: στο κάτω κρεβάτι μπορεί να κοιμάται ένας νέος και στο επάνω μία νέα, άγνωστη βέβαια. Αυτό δεν σημαίνει ότι έχουν την ευχέρεια να επικοινωνήσουν μεταξύ τους. Αλλά με λίγη... καλή θέληση δεν αποκλείεται κι' αυτό. Όπως και να το πάρης, το πράγμα είναι σόλοικο.

Έχω μία κάπως δυσάρεστη ανάμνηση από την πρώτη γνωριμία μου με το αμερικάνικο τραίνο. Ήταν να κάνω μία μεγάλη διαδρομή — κάπου δυο χιλιάδες χιλιόμετρα — από τις Νότιες Πολιτείες ως τη Νέα Υόρκη. Θα ξεκινούσαμε κατά τις 11 τη νύχτα. Ο νέγρος αρμόδιος στον όποιον παρέδωσα το εισιτήριο, αφού με... μέτρησε από πάνω ως κάτω, πήρε τις βαλίτσες μου και τις πέταξε σε μία ανοιχτή αποθήκη, από την οποία ο κάθε αποδιδόμενος στους ενδιαφερόμενους σταθμούς μπορούσε να πάρη ό,τι ήθελε. Και ναί μάλιστα δεν σκέφθηκε να συναποκομίση τις βαλίτσες μου, ή έστω τη μία από τις τρεις που είχα, έγω όμως για καλό-κακό κάθε φορά που στάθμευε κάπου το τραίνο πεταγόμεν από το κρεβάτι μου, έτρεχα στην αποθήκη και παρακολουθούσα τους επιβάτες που έφαιναν τις βαλίτσες τους κι' έφευγαν, χωρίς να τους εμποδίση κανείς να... κάνουν λάθος αν ήθελαν. Κι' έτσι δεν έκλεισα μάτι ως το πρωί.

Κάθε φορά που επέστρεφα στη θέση μου ήμουν υποχρεωμένος να διασχίσω ολοκληρωτό στενό διάδρομο του βαγονιού και να προσέχω μήπως πέσω επάνω σε κανένα χέρι ή πόδι, από τα πολλά που ξεπρόβαλλαν έξω από τα παραπέτασμα. Ο νέγρος

με παρακολουθούσε με περιέργεια, αλλά και με ανησυχία. Η έντονη του ήταν πως δεν ήμουν πάρα πολύ καλά στην υγεία μου. Και μου συνέστησε κάτι χάπια, χρησιμοποιώ για τις διαταραχές του στομαχιού. Έτσι εξηγούσε τα ατελείωτα πάνε κι' έλα...

Αυτή λοιπόν η ιστορία είχε αρχίσει να μου γίνεται λίγο διασκεδαστική και δεν υπήρχε λόγος να τη θυμηθώ τώρα αν δεν μεσολαβούσε μία παρ' ολίγον τραγωδία. Μία περιπέτεια τέλος πάντων...

Ήταν η τετάρτη ή πέμπτη φορά που έκανα την συνηθισμένη... περιπολία μου, κι' ετοιμαζόμουν να αναρριχηθώ στο κρεβάτι μου και να το ρίξω αυτή τη φορά στον ύπνο. Δεν ήξερα, ως εκείνη τη στιγμή, ποιος κοιμόταν στο κάτω κρεβάτι, ούτε και υπήρχε λόγος να το μάθω. Πάτησα, με όση μπορούσα διακριτικότητα, σε μία προεξοχή κι' ετοιμαζόμουν να κάνω ένα πολύ ενδιαφέρον — για τις αθλητικές μου ικανότητες — άλμα, όταν σκόνταψε το πόδι μου σε μιά άλλη προεξοχή, ή οποία όμως δεν ήταν από τις ειδικά κατασκευασμένες για την διευκόλυνση των σαλταδόρων των επάνω κρεβατιών, αλλά ένα ανδρώπινο γόνατο, σκεπασμένο από το παραπέτασμα.

Δεν πρόλαβα να συμπληρώσω το άλμα. Φωνές μαινομένου ανθρώπου ακούστηκαν μέσα στην ήσυχία της νύχτας, φωνές γυναικείες, οξύτατες, διαπεραστικές, φωνές ζούγκλας, γυρλιζήματα, βρυχηθμοί, μυκηθμοί, όλα μαζί.

Δεν μπόρεσα να δεχωρίσω, παρά τη λέξη «αστυνομία». Η γυρλιζούσα ήταν μία Βραζιλιανή γηρά — αυτή που κοιμόταν στο κάτω από το δικό μου, κρεβάτι — και φώναζε την αστυνομία «να συλλάβη έναν κλέφτη — όπως έμαθα αργότερα, μόλις αποκαταστάθηκε η τάξις — που προσπαθούσε να της πάρη τα χρήματα και τα κοσμήματά της». Όπως αντιλήφθη ο κλέφτης... ήμουν εγώ. Όταν τη χτύπησα έλαφρά, κατά λάθος, στο προεξέχον γόνατο, ξύπνησε έντρομη και έπειδη κατά σύμπτωση έβλεπε εκείνη τη στιγμή ένα εφιαλτικό όνειρο, νόμιζε πως κάποιος φρόντιζε να την απαλλάξη από τα υπάρχοντά της. Αφού λοιπόν έγω έπαιξα ρόλο νυχτοβάτου, φυσικό ήταν να φορτωθώ στη ράχι μου και όλες τις ευθύνες του... εγκλήματος.

Για παραπέτασμα όλου του βαγονιού τριβήχτηκαν ξαφνικά και ξεπρόβαλλαν απ'...

(Φωτογραφία Keystone)

ΜΙΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Σε μία έκθεση γερμανικών προϊόντων που διοργανώθηκε στη Νέα Υόρκη, ο γερμανικός οίκος υποδημάτων Βίλλυ Στράσσερ, παρουσίασε αρκετά ζώα και πρωτότυπα μοντέλα παπουτσιών. Στη φωτογραφία μας το μανεκέν Λου Κάουβερ επιδεικνύει διάφορα παπούτσια της εκθέσεως. Έχοντας τα πόδια της μέσα σ' ένα τεράστιο παπούτσι του «οκί»

όλες τις γωνίες διαφόρων ειδών φάτσες: εξαγριωμένων ανθρώπων που διεμαρτύροντο έπειδη τους κόπηκε ο ύπνος, γυναικών που είχαν διαθέσι για κουτσουμπολόι, παιδιών που έκλαιγαν, μερικών άλλων που γελοούσαν. Για μένα δεν ήταν καθόλου διασκεδαστικό το θέατρο και μάλιστα όταν διεπίστωσα ότι όλων τα βλέμματα έπεφταν επάνω μου.

Ο μόνος που παρέμενε άταραχος και σχεδόν γλεντούσε μ' αυτή την περιπέτεια ήταν ο νέγρος κοντυκτέρ. Κάτι είπε της γηράς και οι φωνές της σταμάτησαν ως δια μαγείας. Αλλά δεν σταμάτησαν και οι διαμαρτυρίες των άλλων επιβατών. Σ' αυτό το μεταξύ έγω σκαρφάλασα στο κρεβάτι μου και περίμενα έντρομος να εμφανισθώ από στιγμή σε στιγμή ο αστυνομικός που θε φρόντιζε να συλλάβη τον ένοχο — δηλαδή εμένα.

Αλλά δεν συνέβη τίποτε. Ένας — ένας πάλι οι επιβάτες ξαπλώσαν στα κρεβάτια τους και τράβηξαν τα παραπέτασμα. Σε λίγο δεν ακουγόταν παρά το μακάριο ροχαλτό της Βραζιλιανής...

Στον πρώτο σταθμό που φτάσαμε ο νέγρος μου εξήγησε τα μυστήρια:

— Η γηρά αυτή, μου είπε, έρχεται από το Μαϊάμι της Φλωρίδας. Φαίνεται πως κέρδιζε πολλά λεφτά στη ρουλέττα και φοβόταν μή της τα κλέψουν. Τα ίδια έκανε και την προηγούμενη νύχτα. Με το παραμικρό βάζει τις φωνές και αναστατώνει τον κόσμο. Αν δεν ανεβοκατεβαίνατε διαρκώς από το κρεβάτι σας δεν θα είχαμε αυτή τη φασαρία. Κανονικά έπρεπε να την κατεβάσω σ' ένα ενδιαμέσο σταθμό...

— Και γιατί δεν τόκανε; Έτσι θα γλύτωνα κι' εγώ από τη λαχτάρα...

— Έπειδη μου έταξε ένα γενναίο πουρμπουάρ. Άντε τώρα πηγαίνετε και σεις να κοιμηθήτε...

Πού να κοιμηθώ; Ξημέρωνε...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Με λίγες γραμμές

Στα 33% των αμερικανικών οικογενειών, οι γυναίκες κρατούν την διαχείριση των οικονομικών.

★

Αφ' ότου τα 11 απ' τα 44 σπίτια ενός δρόμου μιάς αγγλικής πόλεως ληστεύθηκαν από διαρρηκτες μέσα σε μία νύχτα, ο δρόμος αυτός πήρε την ονομασία «Λεωφόρο των διαρρηκτών».

★

Κάποια κ. Ντάρλινγκ, απ' τη Μινнесότα, ζήτησε και πήρε διαζύγιο, γιατί ο άντρας της έφυγε το 1923 απ' το σπίτι τους για να παρακολουθήση ένα πυγμαχικό μάτς του Ντέμπσευ... και δεν έγυρισε άκομη!

★

Στο Κόλτσεστερ της Αγγλίας, πήρε κάποιος στο τηλέφωνο την αστυνομία και παρακάλεσε... να τον ξυπνήσουν στις 6 το πρωί, γιατί είχε χαλάσει το ξυπνητήρι του!

★

Η αστυνομία της Πρετόρια, στη Νότιο Αφρική, έλαβε ένα επείγον τηλεφώνημα, τα μεσάνυχτα, από κάποιον κάτοικο αυτής της πόλεως, που κατήγγειλε ότι του είχαν κλέψει τον κουμπάρο του με 3 πέννες!

★

Όταν τους ρώτησαν ποιά είχε το μυστικό της μακροδιήτητος, οκτώ Γιαπωνέζοι αιωνόβιοι έδωσαν όλοι την ίδια απάντηση: «Μην τρώτε πάρα πολύ!»

★

Ένας φυσιοδίφης έκαμε την εξής περιέργη παρατήρηση για την εξυπνάδα των αγριοπεριστερών: Τα πουλιά αυτά δεν πειράζουν ένα καλλιεργημένο χωράφι, αν δεν ιδούν να κάνουν την αρχή ημέρα περιστέρια, που δεν επιτρέπεται να τα πυροβολήση κανείς.

★

Μέσα σ' ένα παληόπανο, που πήρε απ' τα σκουπίδια ένας Νεοϋορκέζος πόλιςμαν για να σκουπίση τα λείδια του αυτοκινήτου του, βρήκε τυλιγμένα 12.000 δολάρια

νείς μ' αυτά που λέει ο Γιαννάκης; Νομίζεις δηλαδή πως πρέπει να κάνουμε, ότι μπορούμε για να εμποδίσουμε αυτό το είδωλο;

Μια σύντομη πόλη έγινε στην καρδιά της "Αννας. Διαφορετικά συναισθήματα συγκροούθηκαν.

Από το ένα μέρος η παλιά της έχθρα, ο πόθος της εκδίκησης της φώναζαν: «Πες όσα κακά μπορείς γι' αυτόν. Έμποδισε την ευτυχία του».

Από το άλλο, μια τίμια φωνή της έλεγε σοβαρά!

«Επειδή σου φέρθηκε έσένα έτσι δεν είναι λόγος να πής ψέμματα. Τό ξέρεις πως η αγάπη του μπορεί να κάνει μια γυναίκα βασίλισσα!»

Και μια άλλη φωνή της ψιθύριζε πάλι: «Γιατί διστάζεις;... Από οίκτο-γιατί τη Μιράντα; Όχι, από ζήλεια; Ζηλεύεις, ναι, μη χλωμιάζεις. Ζηλεύεις, γιατί τώρα που τον ξαναβρήκες, δεν θέλεις να τον χάσεις. Δεν θέλεις να τον δεις ξανά δεμένο με μια γυναίκα που τον αγαπάει. Τον θέλεις δικό σου, δικό σου!...»

Και μια πονετική πάλι φωνή, ψιθύριζε: «Δεν τη λυπάσαι τη Μιράντα; Αυτή ήταν πάντα καλή μαζί σου. Ένα κορίτσι αγνό, περφηφό, ευγενικό. Δεν σουκανε ποτέ κακό. Κι' η Μαίρη, κάνει τόσο ευτυχισμένο τον αδελφό σου. Γιατί να μπης εσύ εμπόδιο στην ευτυχία της; Μια φορά, η δική σου αγάπη γι' αυτόν είναι καταδικασμένη. Αν είσαι αληθινά τίμια γυναίκα, πρέπει να βοηθήσεις να παντρευτεί ο Φάνης. Χαριμίδης με τη Μιράντα. Μονάχα έτσι θα καταλάβεις πως τον έχασες για πάντα. Μονάχα έτσι θα πιστέψεις κι' εσύ πως πάει πια, πέθανε για σένα αυτός ο άνθρωπος. Πρέπει να τους βοηθήσεις να παντρευτούν».

Όσο τον νοιάζεις άντρα της 'Αλίκης, που δεν την αγαπάει, κι' ούτε κι' αυτή τον αγαπάει, όσο ξέρεις πως είναι σχεδόν ελεύθερος, τόσο καταλαβαίνεις τον πειρασμό να σου μιλήσει στο αυτί, να σου ψιθυρίσει λόγια σκανδαλιστικά. Πρέπει να βοηθήσεις να παντρευτούν...»

Και τέλος μια κυρίαρχη φωνή που τις σκέπαζε όλες της έλεγε:

«Δεν μπορείς να δώσεις με το χέρι σου μια τέτοια μακαριότητα στην καρδιά σου. Τό ξέρεις πως αν παντρευτεί με τη Μιράντα, θα τον χάσεις. Θα τον χάσεις για πάντα, για πάντα!... Και τότε, θα πεθάνεις!...»

Η φωνή αυτή μέσα της νίκισε.

Μη παίρνοντας απάντησι, την ξαναρώτησε η Μαίρη:

— Άννα, γιατί δεν μου απαντάς; Πιστεύω πως είσαι σε θέσι να μου δώσεις μια απάντησι αμερόληπτη. Πες μου, νομίζεις πως θα είναι δυστυχισμένη για τη Μιράντα να παντρευτεί με το Φάνη Χαριμίδη;

Η απόκρισι της Άννας ήρθε τώρα γρήγορη.

— Πιστεύω πως θα είναι η καταδίκη της! Είπε. Ο Φάνης Χαριμίδης δεν κάνει για σύζυγο... για σύζυγό της.

— Τα βλέπεις; φώναξε θριαμβευτικά ο Γιαννάκης, ενώ η Μαίρη χλωμιάζε. Η Άννα είναι ανώτερος άνθρωπος, δεν θα σπείρει ποτέ από εκδίκησι αυτό. Άλλα αυτή είναι η αλήθεια. Γι' αυτό, Μαίρη, κάνε κι' εσύ ό,τι μπορείς, για ν' αποτρέψουμε αυτή τη συμφορά από τη Μιράντα. Θα είναι μεγάλη λύπη και μεγάλη ντροπή για όλους μας!...

— Άννα, γιατί δεν μου απαντάς; Πιστεύω πως είσαι σε θέσι να μου δώσεις μια απάντησι αμερόληπτη. Πες μου, νομίζεις πως θα είναι δυστυχισμένη για τη Μιράντα να παντρευτεί με το Φάνη Χαριμίδη;

Η απόκρισι της Άννας ήρθε τώρα γρήγορη.

— Πιστεύω πως θα είναι η καταδίκη της! Είπε. Ο Φάνης Χαριμίδης δεν κάνει για σύζυγο... για σύζυγό της.

— Τα βλέπεις; φώναξε θριαμβευτικά ο Γιαννάκης, ενώ η Μαίρη χλωμιάζε. Η Άννα είναι ανώτερος άνθρωπος, δεν θα σπείρει ποτέ από εκδίκησι αυτό. Άλλα αυτή είναι η αλήθεια. Γι' αυτό, Μαίρη, κάνε κι' εσύ ό,τι μπορείς, για ν' αποτρέψουμε αυτή τη συμφορά από τη Μιράντα. Θα είναι μεγάλη λύπη και μεγάλη ντροπή για όλους μας!...

— Άννα, γιατί δεν μου απαντάς; Πιστεύω πως είσαι σε θέσι να μου δώσεις μια απάντησι αμερόληπτη. Πες μου, νομίζεις πως θα είναι δυστυχισμένη για τη Μιράντα να παντρευτεί με το Φάνη Χαριμίδη;

Η απόκρισι της Άννας ήρθε τώρα γρήγορη.

— Πιστεύω πως θα είναι η καταδίκη της! Είπε. Ο Φάνης Χαριμίδης δεν κάνει για σύζυγο... για σύζυγό της.

— Τα βλέπεις; φώναξε θριαμβευτικά ο Γιαννάκης, ενώ η Μαίρη χλωμιάζε. Η Άννα είναι ανώτερος άνθρωπος, δεν θα σπείρει ποτέ από εκδίκησι αυτό. Άλλα αυτή είναι η αλήθεια. Γι' αυτό, Μαίρη, κάνε κι' εσύ ό,τι μπορείς, για ν' αποτρέψουμε αυτή τη συμφορά από τη Μιράντα. Θα είναι μεγάλη λύπη και μεγάλη ντροπή για όλους μας!...

— Άννα, γιατί δεν μου απαντάς; Πιστεύω πως είσαι σε θέσι να μου δώσεις μια απάντησι αμερόληπτη. Πες μου, νομίζεις πως θα είναι δυστυχισμένη για τη Μιράντα να παντρευτεί με το Φάνη Χαριμίδη;

Η απόκρισι της Άννας ήρθε τώρα γρήγορη.

— Πιστεύω πως θα είναι η καταδίκη της! Είπε. Ο Φάνης Χαριμίδης δεν κάνει για σύζυγο... για σύζυγό της.

— Τα βλέπεις; φώναξε θριαμβευτικά ο Γιαννάκης, ενώ η Μαίρη χλωμιάζε. Η Άννα είναι ανώτερος άνθρωπος, δεν θα σπείρει ποτέ από εκδίκησι αυτό. Άλλα αυτή είναι η αλήθεια. Γι' αυτό, Μαίρη, κάνε κι' εσύ ό,τι μπορείς, για ν' αποτρέψουμε αυτή τη συμφορά από τη Μιράντα. Θα είναι μεγάλη λύπη και μεγάλη ντροπή για όλους μας!...

— Άννα, γιατί δεν μου απαντάς; Πιστεύω πως είσαι σε θέσι να μου δώσεις μια απάντησι αμερόληπτη. Πες μου, νομίζεις πως θα είναι δυστυχισμένη για τη Μιράντα να παντρευτεί με το Φάνη Χαριμίδη;

Η απόκρισι της Άννας ήρθε τώρα γρήγορη.

— Πιστεύω πως θα είναι η καταδίκη της! Είπε. Ο Φάνης Χαριμίδης δεν κάνει για σύζυγο... για σύζυγό της.

— Τα βλέπεις; φώναξε θριαμβευτικά ο Γιαννάκης, ενώ η Μαίρη χλωμιάζε. Η Άννα είναι ανώτερος άνθρωπος, δεν θα σπείρει ποτέ από εκδίκησι αυτό. Άλλα αυτή είναι η αλήθεια. Γι' αυτό, Μαίρη, κάνε κι' εσύ ό,τι μπορείς, για ν' αποτρέψουμε αυτή τη συμφορά από τη Μιράντα. Θα είναι μεγάλη λύπη και μεγάλη ντροπή για όλους μας!...

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

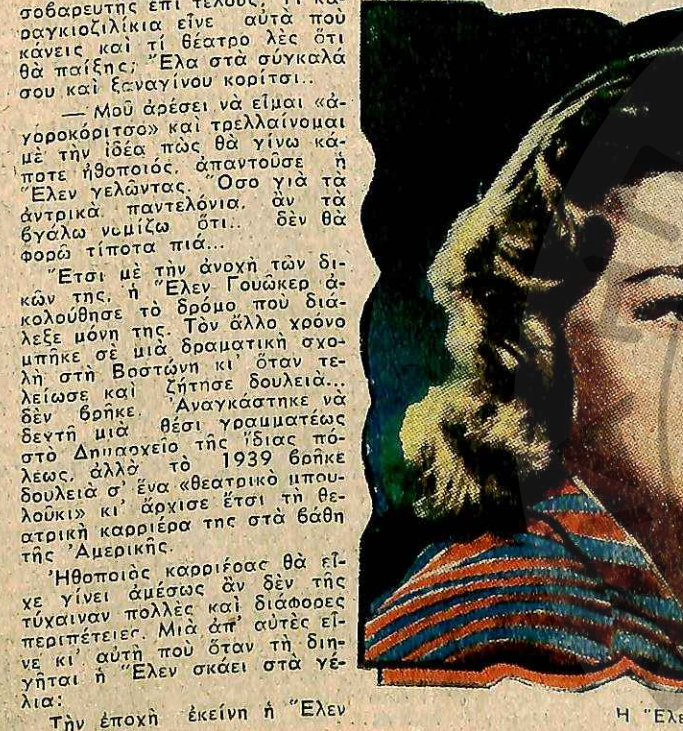
— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

— Ήθελε να κλαίει... να κλαίει... Και για όλα αυτά έφτασε ο Φάνης.

ΕΙΔΕΣ ΓΟΥΩΚΕΡ
ΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΑΓΟΡΟΚΟΡΙΤΣΟ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η "ΕΛΕΝ ΓΟΥΩΚΕΡ

είχε μερικούς φορτικούς και ενοχλητικούς θαυμαστές. Ένας απ' αυτούς, συνάδελφός της στον ίδιο θίασο, αφού την πολιορκήσε πολλές φορές, νόμισε τελικά ότι δεν θα συναντούσε καμιά αντίστασι αν την αγκάλιαζε ξαφνικά και τη φιλούσε. Παραφύλαξε, λοιπόν, μία μέρα στο γραφείο του θιασάρχου κι' όταν είδε ότι ήταν μόνονι έκανε την... έφοδο!

Η "Ελεν στην αρχή ξαφνιάστηκε. Συνήλθε όμως γρήγορα και πρώτη της δουλειά ήταν να προσπαθήσει ν' απαλλάγῃ απ' τὸ αγκάλιασμά του.

— "Αφσέ με, τρελλέ, μουρμούριζε ἡ καύμενη, ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ.

— Σ' αγαπῶ, ἕνα φιλάκι μόνο, τῆς ἔλεγε αὐτός...

Η "Ελεν ὥστόσο, δὲν ἦταν ἀπὸ τὶς γυναῖκες πὺ "χαρίζουν κάσταναν». Σὲ μὴ στιγμὴ ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια του κι' ἀρπάζοντας ἕνα μπαστούνι ἀπὸ μὴ γωνιά τὸ κατεβάδε με δύναμι... Τὴν ἴδια στιγμὴ μπαίνει ὁ θιασάρχης. Ὁ ἄλλος προφαίνεται, τὸ σκάει καὶ τὸ μπαστούνι πέφτει με φόρα στὴ ράχη τοῦ... θιασάρχῃ. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ διασχθῶν κι' οἱ δύο ἀμέσως ἀπὸ τὸ θῖασο. Η "Ελεν τότε ἀναγκάστηκε νὰ ξαναμῇ ὑπάλληλος.

Η "Βεατρίκη τῆς προσπάθει ἀρχισε τὸ 1941 ὅταν στὸ ἔργο «Κλῶντια» ἀντικατάστησε τὴ γνωστὴ ἡθοποιὸ Ντόρεθ Μὰκ Γκωσάρ. Σὲ λίγους μῆνες ἔπαιξε στὸ ἔργο «Τζέισον» καὶ τὸ 1942 προσελήφθη ἀπὸ τὰ στούντιο Παραμῶντων. Σ' αὐτὰ ἔμεινε μέχρι τὸ 1946 καὶ πῆρε μέρος σ' ἀρκετὲς ταινίες. Ἀργότερα τὴν προσέλαβε ὁ μακαρίτης τότε σκηνοθέτης "Ερνεστ Λούμπιτς στὸ φῖλμ «Τολμῆρος ἐραστής», μετὸν Σαὺλ Μπουαγιέ καὶ τὴν Τζέννιφερ Τζῶνς, κι' ἀργότερα τὰ στούντιο Φόξ, ὅπου καὶ ἀνήκει καὶ σήμερα. Νεώτερα τῆς φῖλμ εἶνε τὰ: «Ὁ ἀγύρτης», μετὸν Τάυρον Πάουερ, «Ὁ τσαρλῆτάνος» καὶ «Κάλεσε Βορείως 777», μετὸν Τζέιμς Στιούαρτ.

Σήμερα ἡ "Ελεν Γουώκερ εἶναι πιά μὴ ἐπιβεβλημένη στάρλεττ τοῦ Χόλλυγουντ πὺ δὲν ἔ' ἀρρήσῃ νὰ γίνῃ στάρ. Τὸ αἰεὶ γιὰτὶ καὶ ὁμορφὴ εἶναι καὶ ταλέντο ἔχει.

Ένα ἄλλο ἐμπόδιο στὴν καριέρα τῆς "Ελεν στάθηκε ὁ ρωμαντικός καὶ περιπετειώδης γάμος τῆς τὸ 1943 μετὸν θεατρικὸ δικηγόρο Ρόμπερτ Μπλουμφ. Κεραινοδόλος ἔως καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, πὺ κατέληξε σὲ βιαστικὸ γάμο χωρὶς τὴ συγκατάθεσι τῶν γονέων τῆς. Εἰκοὶ ἔλεγαν:

— Ὁ γάμος αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ γίνῃ. Τὰ βιαστικὰ πράγματα δὲν ἔχουν ποτὲ καλὸ τέλος. Μόλις ἕνα μῆνα ἔχουν πὺ γνωρίστηκαν καὶ θέλουν κι' ὅλας νὰ παντρευτοῦν, ἐνῶ ἐμεῖς οὔτε καν γνωρίζουμε τὸ μέλλοντα γαμπρό μας...

Η "Ελεν ὅμως εἶχε ἀντίθετη γνώμη:

— Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει! ἔλεγε μονάχη τῆς καὶ γελοῦσε. Ὅσο γιὰ τοὺς δικούς μου, δὲν πειράζει, ὅς γνωρίσουν μετὰ τὸ γάμο τὸ γαμπρό τους!...

Εἶσι ὁ γάμος εἶναι στὴ Βοστώνη, ἐνῶ οἱ γονεῖς τῆς "Ελεν στὸ Γουόρτσστερ περίμεναν νὰ γίνῃ — ἀν γινόταν ποτέ...

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες γνωρίσαν ἐπὶ τέλους τὸ γαμπρό τους, δὲν τοὺς ἔκανε καθόλου καλὴ ἐντύπωσι. Μεταχειρίστηκαν πολλὰ γιὰ νὰ διαλύσουν τὸ γάμο, καὶ τὸν Ἰανουάριου τοῦ 1946 κατέφεραν νὰ χωρίσῃ τὸ ἀντόγυνο φιλικά καὶ «κοινὴ συναινέσει»...

Η "Ελεν Γουώκερ γεννήθηκε στὴ 17 Ἰουλίου τοῦ 1917 στὸ Γουόρτσστερ. Εἶναι ξανθὴ, ψηλὴ, λεπτὴ, μετ' ὁμοιοκὸ σῶμα καὶ ὠραία γαλανά μάτια. Σήμερα, ὅταν τὴν ρωτοῦν γιὰ δεύτερο γάμο ναυαγελᾷ καὶ λέει:

— Ὅθ' ξαναπαντρευθῶ, φυσικά, ἀλλ' ὅταν καὶ ὅποιον μὲ ὑποδείξουν οἱ δικοί μου... «Ὁποῖος καὶ στὸ κυλὸ φεῖται καὶ τὸ νῆστρον» λέει μὴ παροίμια.

Ἀλλὰ ὡς φαίνεται ποτὲ δὲν θὰ μάθουν στὸ Χόλλυγουντ νὰ παντρευθῶνται. Εἶναι στὸ ὑπόπρῃμα πὺ συνεχῶς ἀποτυγχάνουν καὶ σχεδὸν ἀπογοητεύονται. Ἰσως καὶ νὰ θεωροῦν τὸ γάμο σπῆρ, ὅποτε ἡ νικη θεωρεῖται δύσκολη ὑπόθεσι.

Ο. PENNY

Η "Ελεν Γουώκερ

Η "Ελεν Γουώκερ

Η "Ελεν Γουώκερ

Η "Ελεν Γουώκερ

Η "Ελεν Γουώκερ

Η "Ελεν Γουώκερ

Η "Ελεν Γουώκερ

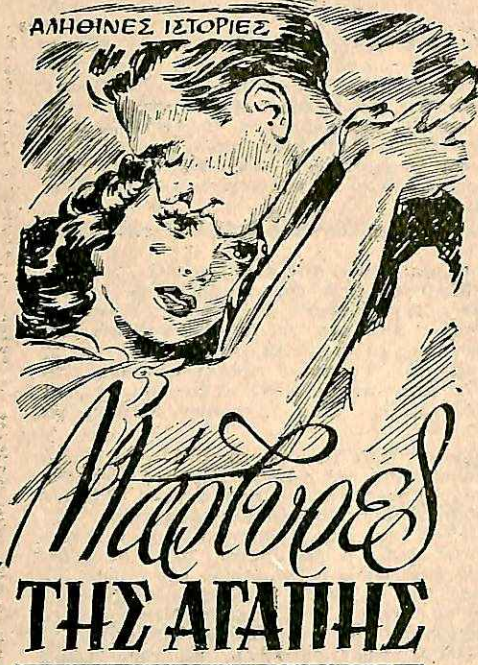
Η "Ελεν Γουώκερ

Η "Ελεν Γουώκερ

Η "Ελεν Γουώκερ

Η "Ελεν Γουώκερ

Η "Ελεν Γουώκερ

Το πορταίτο της Μαίρης

— Δεν σου τυχκε σένα, Δώρη, κανένας πα-
ράξενος πελάτης;... Είπε εκείνο το βράδυ
ή παρέα στο ζωγράφο Παύλο Δώρη που ή-
ταν βυθισμένος σε ρεμβασμούς.
— Ναι, είχα κάποτε ένα τέτοιο πελάτη
που θα μου μείνη αλησμόνητος. Ήταν ένας...
Μα ακούστε καλύτερα την ιστορία του
με τη σειρά της, σαν παραμύθι...

Τον πελάτη μου αυτό τον λέγαν Χαρίση.
Γιάννη Χαρίση. Γνωρίζαμε από τα μα-
θητικά θρανία. Ήμασταν, τότε, φίλοι αχώ-
ριστοι. Μου άρεσε ο πρσος, ο ήρεμος χα-
ρακτήρας του. Ήπειτα, χωρίσαμε. Αυτός
πήγε στο Πανεπιστήμιο, να γίνει γιατρός,
έγω γράφτηκα στο Πολυτεχνείο... Βλεπό-
μασταν, ωστόσο, ακόμα πού και πού: σε τί-
ποτα φιλικές συγκεντρώσεις, σε γλεντάκια...
Ύστερα, χαθήκαμε. Αυτός τράβηξε για την
Αίγυπτο, όπως έμαθα. Έγω πήγα στο Πα-
ρίσι, όπου έμεινα έξη χρόνια. Όταν γύ-
ρισα, δεν έτυχε να τον συναντήσω.
Πέρασαν χρόνια.

Ένα πρωί, βρισκόμουν στο άτελιέ μου
και έτοιμαζα ένα έργο για την "Εκθεσι"
την «Παρθένια με τα Ρόδα» — όταν ήρθε
ξαφνικά η υπηρέτρια και μου άνηγγειλε ότι
με ζητούσε κάποιος κύριος.
— Έπρεπε να πής πώς δεν είμ' εδώ!
Είπα στην υπηρέτρια.

Μου είπε, κύριε, πώς είναι ένας πα-
λός σας φίλος που έλειπε χρόνια στην Αί-
γυπτο... πώς θα χαρήτε πολύ αν τον
δείτε...

Πέταξα τα πινέλα κι' έτρεξα έξω.
Σε λίγο, ο Χαρίσης βρισκόταν μπροστά
μου. Πόσο ήταν αλλαγμένος, Θεέ μου!...
Χλωμός, αδύνατος, πρόωρα γερασμένος, ή
σκιά του παλιού εαυτού του!... Πού ο
γαλήνιος και πρσος Χαρίσης που ήξερα...
Μιλούσε με νευρικότητα, και κάθε τόσο
έριχνε πλάγιες ματιές, σαν να φοβόταν
μην πιασώ μες άκουση κανένας.

— Κάτσε, Γιάννη, να ιδωθούμε! του εί-
πα. Πόσα έχουμε να πούμε, ύστερ' από τό-
σα χρόνια...

— Ναι, έχουμε να πούμε πολλά... πολ-
λά... μου άπάντησε με βραχύν φωνή ο
Χαρίσης.

— Έχεις πολλές μέρες πούροδες;
— Μία βδομάδα. Δεν πήγα όμως που-
θενά. Δεν είδα κανέναν ακόμα... Ός πού
να ταχτοποιηθούμε στο ξενοδοχείο, κατα-
λαβαίνει... — Έπειτα, έπρεπε να κρατάω
συντροφία στη Μαίρη...

— Στη Μαίρη;...
— Ναι, είμαι παντρεμένος.

— Συγχαρητήρια! Και είσαι ευχαριστη-
μένος από το γάμο σου;

— Α, ναι... Πολύ Δώρη μου, πολύ...
Είμαι ένας σωστός άγγελος ή Μαίρη μου...

Θα την γνωρίσεις, άλλωστε... Ξεσύ-
μω ο νο ο θ α τ η γ ν ω ρ ί σ η ς...
— Γιατί; τον ρώτησα. Τί ιδιοτροπίες
είν' αυτές; Πρέπει άπεναντίας να την βγά-
λης έξω τη γυναίκα σου, να πάτε μαζί στα
κέντρα, να γνωρίση την Άθνη, τους πα-
ληούς σου φίλους...

— Όχι, όχι, μου είπε με μεγάλη νευ-
ρικότητα. Δεν μπορεί... δεν πρέπει να γί-
νη αυτό. Θα μείνουμε άλλωστε λίγο στην
Άθνη. Από δω θα τραβήξουμε για την Ί-
ταλία, θα πάμε στη Βενετία... Αυτή είναι
ή επιθυμία της Μαίρης μου... Καί ξέρεις,
δεν της χαλάω το χατήρι!...

Γέλασε, μα το γέλιο του εκείνο ήταν έ-
νας πένθιμος σαρκασμός.

— Άκουσε, λοιπόν, εξακολουθώσε ο Χα-
ρίσης, χαμηλώνοντας τη φωνή του. Ο πρσ-
τος που βλέπω από τότε πούρθα στην Ά-
θνη είσαι σύ. Κι' ήρθα να σε βρώ, για
να σου ζητήσω μία χάρη... — Άκουσε...
Θέλω να κάνω το πορταίτο της γυναίκας
μου... Το θέλει κι' αυτή αυτό, καταλαβες...

— Πολύ ευχαρίστωε, Γιάννη μου. Πού
θέλεις να συναντηθούμε; Πότε;

— Αύριο το βράδυ...

— Βράδυ; Δεν θάταν καλλίτερα την ή-
μέρα;

— Όχι, όχι, δεν γίνεται, υπάρχουν λό-
γοι... — Θα σε περιμένω, λοιπόν, αύριο το
βράδυ, στις έννιά, στο ξενοδοχείο, να φάμε
μαζί... Θα φέρω, φυσικά, μαζί σου και τα
συνεργά σου... Ένα απλό σκίτσο, άλλω-
στε, θα πάρω μονάχα και θα ρίξω και
κανένα χρώμα επάνω. Κάτι το μοντέρνο...
Είμαι πολύ μοντέρνας, ξέρεις, ή Μαίρη μου...

— Κατάλαβα, Γιάννη... Έννοια σου...

— Σύμφωνα, λοιπόν! Άκουσε, όμως,
Δώρη... Σ' εξορκίζω στη φίλη μας να μην
πής σε κανέναν, σε κανέναν απολύτως ού-
τε ότι με είδες... ούτε, για το Θεό, πώς
βρίσκομαι εδώ με τη Μαίρη και πώς σε
κάλεσα να της κάνω το πορταίτο!...
Υπάρχουν λόγοι! Λόγοι σοβαροί!

Περίμενα με άνυπομονησία, τ' όμολογώ,
νάρθη ή άλλη μέρα, για να γνωρίσω τη γυ-
ναίκα που φίλου μου. Καταλαβαίνα πώς κά-
ποιο μυστήριο κρυβόταν σ' όλα αυτά.
Την άλλη μέρα, από τις δόχτωμας ήμου-
να έτοιμος. Και στις έννιά παρα τέταρτο
βρισκόμουν στο ξενοδοχείο όπου έμενε ο φί-
λος μου.

Ένας υπηρέτακος με ώδήγησε στο δω-
μάτιό του. Άνοιξα την πόρτα, και ιταθήκα
με κάποια άπορία. Στη μέση του δωματίου
ήταν στρωμένο το τραπέζι — τρία σερβί-
τσια, φυσικά — ο Χαρίσης όμως ήταν μό-
νος του.

— Πού είν' ή γυναίκα σου; τον ρώτησα
πριν τον καλησπερίσω καν.

Αυτός πήγε κι' έκλεισε προσεχτικά την
πόρτα.

— Θάρη... Θάρη... Μή φοβάσαι!
Έφερε τα συνεργά για το πορταίτο! Ό-
ραία!... Κάθισε...

Κάθισα σε μία καρέκλα, μπρός στο τρα-
πέζι. Ο Χαρίσης κύτταζε το ρολογάκι του
χεριού του.

— Ηρθε νωρίς, είπε. Δεν είναι ακόμη
έννιά...

Κάθισε άπεναντί μου.

— Νά, λοιπόν, που βγαίνει έξω ή κυρία
Μαίρη!... είπα, γελώντας. Και μάλιστα
μονάχη της... Την ξέρει, λοιπόν, την Ά-
θνη;

Ο Χαρίσης χαμογέλασε. Κι' έμοιαζε πά-
λι με γκριμάτσα πόνου, με σαρκασμό το
χαμόγέλο του.

— Όλα τα ξέρει, ή Μαίρη... Θα δής...
μου άπάντησε. Αύτην, όμως, δεν την ξέρει
κανένας εδώ στην Άθνη. Συνεπώς δεν
μπορούν να την αναγνωρίσουν...

— Αν βγαίναμε ως τόσο μαζί... καταλαβαίνεις...
Σε λίγο, άλλωστε, θα την γνωρίσεις... και
θα τα μάθης όλα... όλα... Μόνον εσύ,
όμως! Κανένας άλλος δεν πρέπει να ξέρη...

— Έκείνη τη στιγμή ήρθε το γκαρσόνι κι'
έφερε τα φαγητά, καθώς και δυο μπακαλές
μπύρα... Όταν έφυγε το γκαρσόνι, ο Χα-
ρίσης σηκώθηκε κι' έκλεισε την πόρτα, γυ-
ρίζοντας και το κλειδί.

— Για να μη μās ένοχλήση κανείς...
μου έξηγησε.

Τον κύτταξα με άπορία:

— Καλά, κι' όταν έρθη ή κυρία Μαίρη;
Ο Χαρίσης χαμογέλασε πάλι παράξενα.

— Μη σε νοιάζει... Αυτή θα μπή...
Γύρισε κατόπιν και μου έδειξε μία φω-
τογραφία, στον τοίχο.

— Για δες... Δεν είναι ωραία, ή Μαίρη
μου;...

Πραγματικά, ή φωτογραφία άπεικόνιζε
μία έξαιρετικά όμορφη κοπέλλα ως είκοσι
χρονών.

— Τα συγχαρητήριά μου, είπα. Είνε
σωστή καλλονή ή γυναίκα σου...

Αυτός χαμογέλασε ευτυχισμένα. Ξαφνικά
όμως άλλαξε έκφραση ή φυσιογνωμία του...
Μου έκανε νόημα να σωπάσω.

— Δεν άκουσες και σύ βήματα; μου είπε
με χαμηλή φωνή. Έρχεται... Τώερα έ-
γω πώς θαρχόταν, γιατί μου το είχε υπο-
σχεθή... Ναι, είνε τα βήματά της...

Ο Χαρίσης σηκώθηκε. Το πρόσωπό του
το αύλακωμένο φωτίστηκε από ευτυχία...

Κι' άρχισε να ψιθυρίζει σά να μιλούσε σε
κάποιον:

— Ηρθε, ήρθεε, τελοςπάντων άγάπη
μου!... Τί ωραία τουαλέττα που έχεις ά-
πόψε... Τί είπες; Είνε το φόρεμα του γά-
μου σου;... Γιατί, όμως, έχεις πάλι αυτήν
την κόκκινη βούλα στο στήθος;... Άχ,
γιατί Μαίρη μου;... Καλά, καλά, δεν λέω
τίποτα, δεν θέλω να υγραίνονται τα γλυκά
τά μάτια σου... Τί είπες; Δεν θα μπορέ-
σης να μείνης πολύ απόψε; Μα γιατί, για-
τί;... Ναι... Έχω καλέσει και το φίλο
μου... Είνε ο ζωγράφος Δώρης... Σου
έχω μίληση γι' αυτόν... Θα κάνη το πορ-
ταίτο σου... Έλα, κάθισε... Κάθισε,
λατρεία μου!... Απόψε είσαι λίγο χλω-
μή... Κουράστηκες ως πού νάρθης; Κύτ-
ταξέ με... Θέλω να μεθύσω κυττάζοντάς
σε στα μάτια άγάπη μου!...

Τότε κατάλαβα την τρομερή αλήθεια: ή
Μαίρη ήταν ένα φάντασμα της τρελλής της
ταραγμένης φαντασίας του φίλου μου!

Ο Χαρίσης τράβηξε με προσοχή την κα-
ρέκλα για να... καθήση ή «Μαίρη»...
Την σεβρίρισε... Ύστερα γύρισε πρs το
μέρος μου:

— Έλα... Δεν την άκουσες; Δεν θα
μπορέση να μείνη πολύ ή Μαίρη... Γρήγο-
ρα λοιπόν έτοιμάσε το πορταίτο...

Όμολογώ πώς τάχα χαμένα. Ήταν φα-
νερό πώς ο Χαρίσης είχε παραισθήσεις.
Έβλεπε το φάντασμα της Μαίρης. Και
θαρούσε πώς τόβλεπα κι' εγώ... Για μία
στιγμή σκέφτηκα να σηκωθώ και να φύγω.
Κάτι με κρατούσε καρφωμένο όμως στη θέ-
σι μου. Μηχανικά πήρα το μπλόκι και το
μολύβι μου...

Ο Χαρίσης είχε γυρίσει πάλι πρs την
κένη θέσι του τραπεζιού. Και με μία λυ-
πητερή φωνή, εξακολουθώσε:

— Γιατί με κυττάς έτσι, Μαίρη μου;...
Δεν μούπες πώς με συχώρεσες πιά;...
Γιατί μου δείχνεις, λοιπόν, την άνοιχτή
πληγή στο στήθος σου;... Όχι, Μαίρη...
Φτάνει πιά άγάπη μου φτάνει!...

Ο Χαρίσης είχε πέσει τώρα κάτω γο-
νατιστός, σωστό ανθρώπινο κουρέλι... Οί
στεναγμοί έδγαιναν από το στήθος του
σαν ρόχοι...

Κατάλαβα πώς αν έμενα λίγο ακόμη κεί
μέσα, θα τρελλαινόντου κι' εγώ. Σηκώθη-
κα, και σκοντάφτοντας, προχώρησα στην
πόρτα. Το κλειδί ήταν επάνω ευτυχώς...
Την άνοιξα και χύθηκα έξω...

Το ίδιο βράδυ έτρεξα να βρώ, στο σπίτι
του, τον δικηγόρο τον Φέρμη, που είχε τα-
ξιδέψει στην Αίγυπτο και γνώριζε το Χα-
ρίση. Τον ρώτησα για το Γιάννη:

— Για πές μου... Είχε παντρευτή, έ-
κει στην Αίγυπτο, κάποια Μαίρη;

Ο Φέρμης με κύτταξε με άπορία:

— Δεν τα ξέρεις, λοιπόν; Πού ζής; Ά,
βέβαια ήσαν στο Παρίσι τότε... Ναι, ά-
γάπησε τρελλά μία μικρούλα, ο Χαρίσης,
και την παντρεύτηκε... Την ζήλευε όμως,
τρομερά. Και δυο χρόνια μετά το γάμο
τους, ύστερ' από μία σκληρή ζηλοτυπία, τη
σκότωσε... Με μία σφαίρα στο στήθος!

Έδώ πού, τα λέμε, φαίνεται πώς οί ύπο-
ψίες του ότι τον άπατούσε δεν ήσαν κι' έν-
τελώς άβάσιμες. Γιατί το δικαστήριο τον
αθώωσε... Τί να το κάνης όμως... Καλ-
λίτερα να τον καταδικάζε σε θάνατο... Για-
τί από τότε, ο καυμένος ο Χαρίσης τρελ-
λάθηκε...

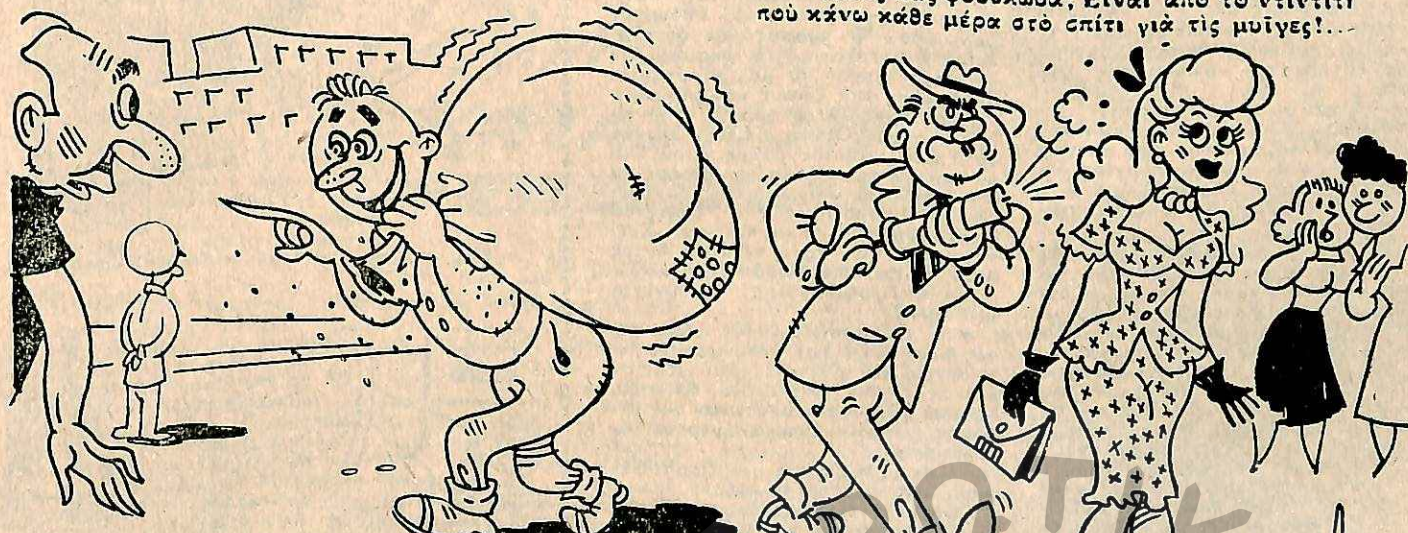
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΜΥΙΓΕΣ... του Άρχελαου

— Άγάπη μου... επί τέλους μόνοι!...

— Είδες πώς φούσκωσα; Είναι από το ντιντιτί
που κίνω κάθε μέρα στο σπίτι για τις μυίγες!...

— Είναι μυίγες!... Τις μάζεφα και τις πάω
σπίτι μου γιατί αύριο έρχεται να μείνη μαζί μας
καρμιά δεκαριά μέρες... ή πεθερά μου!

— Πολύ ζηλιάρης ο άντρας
της! Ούτε μυίγα δεν άφινει
να την πλησιάση!

— Βλέπεις βρέ γυναίκα, για να τους ρίχνουμε
ντιντιτί πώς... βεριέφανε;

— Έλα δώ Τότη, πάλι έβαλες χέρι στη μαρ-
μελάδα:

Τα έθνη του τρύγου στην Ελλάδα

Σελίδες της εποχής

Στο πέρασμα των αιώνων και των καταστροφών του πολέμου, το ελληνικό έθνος...

τοπούλας για τ' άμπέλι και του καλό της: "Αμπέλι μου πλατύφυλλο...

Χιούμορ

Πολύτιμη γυναίκα Δυο μαύροι συζητούν: — "Αχ!... Νά μπορούσα να είχα τη γυναίκα μου!... λέει ο ένας.

Η "Ινγκριντ Μπέργκμαν και ο Ρομπέρτο Ροσελίνι

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ απ' το Χόλλυγουντ

Το τέλος ενός ειδυλλίου * Το ειδύλλιο του "Ερρολ Φλύν με τη μικρή Ρουμανίδα...

της σύζυγος ήταν ένας πάμπλουτος έπιχειρηματίας. Η ήθοποιος παντρεύτηκε κατόπιν τον Τσάρλυ Τσάπλιν...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ιστορίες της ζωής

Ένας καλός άνθρωπος — Κατηγορούμενε, είπε ο Πρόεδρος, σήκω ν' απολογηθείς. Γιατί σκότωσες τον άνθρωπο;

Εστειλα και ένθα ούκ έστιν όδύν, ούδε στεναγμός. "Αμην. Ο Πρόεδρος.—Καί πάτε γιατί τον σκότωσες; Ο κατηγορ.—Από τη μεγάλη μου καλωσύνη, κύριε Πρόεδρε!

Το δικό μου σύστημα των καρφίων είναι πιό ασφαλές. (Του Σ. Πολενάκη)

Ο γιατρός της αγάπης

(Η σκηνή στην ήλιόλουστη βεράντα του ξενοδοχείου μιας γνωστής τουριστικής πόλεως. Φρέσκες ολόδροσες σιλουέτες με τα πρωϊνά «ήμιγυμνα» κοστούμια και τις μελαψές ήλιοκαυμένες γοητείες, αποτελούν την έμψυχη διακόσμηση.)

ΕΚΕΙΝΗ: Νεαρή, λεπτοφυής, χλωμόλα, ελαφρότατα μακιγιαρισμένη στα χείλη. Θάπρεπε να τη δὴ κανείς με κοστούμι Πομπαντούρ στο μικροσκόπιο. Μαύρα μαλλιά και γλυκομίλητα ρομαντικά ματάκια. Πολύτιμο ζωντανό μπιμπελό, ημιμαστικό και ευθραστο. Φορέει κοστούμι της πλάζ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ζωηρός, ορμητικός, αθλητικός, θα μπορούσε να ποζάρει για ρωμαλέα γλυπτά και προγράμματα αθλητικής προπαγάνδας. Είναι γεμάτος «δράσι» και «ήπιος».

ΕΚΕΙΝΟΣ (ζωντανά): Καλημέρα!

ΕΚΕΙΝΗ (άδρά): Καλημέρα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Παρντόν, αλλά νομίζω πως δεν άργησα. Είχαμε πη στις έννεα. (Κυττάζει το μπράσελό του.)

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι, εγώ κατέδικα ναρς.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάμε;

ΕΚΕΙΝΗ: Όπως θέλετε. (Κατεβαίνουν γρήγορα τη μικρή μαρμαρίνη σκάλα και προχωρούν στο μήκος της παραλίας.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (παίρνει αναπνοή βαθεία): Ρουφήτε δυνατά τον αέρα!... Θά νοιώσετε τέτοια χάρη!

ΕΚΕΙΝΗ (γελώντας χαριτωμένα): Ίσως... Μά δεν μπορώ... Δεν τόχω συνηθίσει... (Γελώντας περισσότερο.) Δε μου πάει στον τύπο μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (την κυττάζει): Τα μάτια σας είναι κομμένα. Κοιμηθήκατε καλά;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι. Δεν κοιμήθηκα σχεδόν καθόλου... Δε μ' έπειρεν ο ύπνος... Οί σκέψεις δεν μ' άφηναν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιες σκέψεις; Άσχημες;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι... Δεν ξέρω... Διάφορες. Δεν μπορώ να κάνω συναγωγή.

Παίρνετε κάθε βράδυ μια λογική δόση ρομαντισμού. Μπορεί να πη κανείς ένα ή δυο ούτσκι για να κάνει κέφι. Τέσσερα για να μεθύσει. Και δώδεκα για να αρρωστήσει. Έσεις... μεβάτε με ποίηση! Με ρομαντισμό! Είσαστε αλκολική του είδους! Κι' αρρωστήσατε!

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ορθάνοιχτα τα ρεμβώδη ματάκια): Μιλάτε τόσο πειστικά... (Σαλαλέει τα λόγια του και μιμείται λιγάκι το δικό του ύφος). «Σας αγαπώ... Θέλω να σας κάνω, πριν αγαπήσει»... (Πηδώνει την παρτίδα της ζωής!...) (Τον κυττάζει κατάματα). Λίγο ακόμα και θα το καταφέρετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την αρπάζει από το χέρι βιαστικά): Έλα να μπούμε σ' αυτή τη βαρκούλα... (Πηδώνει πρώτος κι' ύστερα την παίρνει κοντά του). Θα ξανανοιχτούμε λίγο μακριά κι' ύστερα θα κάνουμε μπάνιο. Μη φοβάσαι! Θάμαι διαρκώς κοντά σου...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε δε φοβάμαι!... «Αν και κάνη λίγο... φουτουρνίτα!»

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα δούμε κι' άλλες φουρτούνες μεγαλύτερες... Και στη θάλασσα και στη στεριά... Μά θαμια πάντα κοντά σου, Μαρία... (Την αγκαλιάζει και συνεχίζει την κουβέντα με τα μάτια)...

ΕΚΕΙΝΗ: Έγώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με την πιο άπλη τρυφερότητα που μπορεί να δώσει στον τόνο της φωνής του κι' ο καλλίτερος ήθοποιός): Έσεις, ναί... Μοιάζετε σ' ένα νεαρό από μακριά... από τα βάθη των Αιώνων!... «Αν δε μωρίζατε αυτή τη λεπτή ολότητα, θα φοβότανε κανείς μήπως νοιώσει κοντά σας το μακάβριο άρωμα των μουχλιασμένων τάφων!... Χτές μου είπατε: «Έχω την εντύπωση πως είμαι νεκρή! Πώς είμαι ζήνη με την εποχή μου! Θέλω να τηδύσω σε μια χρυσή κορνίζα, στον τοίχο κάποιου σαλονιού και να σταθώ εκεί για πάντα!... Θυμάστε;

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς, μπορείτε να τα ξαναλέτε όλ' αυτά μ' αυτό τον άπαισιο ήλιο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θέλω να σας προσγειώσω, Μαρία. Να σας κατεβάσω από τα σύννεφα της νύχτας που παίρνουν την ψυχή σας και την τριγυρίζουν στ' αστέρια των άπιαστων κόσμων, σ' άγρυπνους περιπάτους... Θέλω να σας δείξω πως κι' ο ρομαντισμός πρέπει να νάνε γεμάτος υγεία. Έσεις κάνετε... κατάχρησι ποιήσεως! Κι' αυτό βλάπτει.

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαστε γιατρός;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάρτε με κι' έτσι, Σας αγαπώ. Και θέλω να γίνω γιατρός της αγάπης μας. Θέλω να σας κάνω πριν αγαπήσει έμένα, να ερωτευθήτε τη ζωή που σας κάνει θερμές εξομολογήσεις... Κυττάτε γύρω σας αισιόδοξα... Αφήστε τον ήλιο να μπη και να ζεστάνη το αίμα της ψυχής σας! Χαρήτε τη θάλασσα, παίξτε, πηδήστε, φωνάστε και γελάστε. Αγκαλιασθήτε με τα νεύατά σας.

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαστε γιατρός;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάρτε με κι' έτσι, Σας αγαπώ. Και θέλω να γίνω γιατρός της αγάπης μας. Θέλω να σας κάνω πριν αγαπήσει έμένα, να ερωτευθήτε τη ζωή που σας κάνει θερμές εξομολογήσεις... Κυττάτε γύρω σας αισιόδοξα... Αφήστε τον ήλιο να μπη και να ζεστάνη το αίμα της ψυχής σας! Χαρήτε τη θάλασσα, παίξτε, πηδήστε, φωνάστε και γελάστε. Αγκαλιασθήτε με τα νεύατά σας.

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαστε γιατρός;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάρτε με κι' έτσι, Σας αγαπώ. Και θέλω να γίνω γιατρός της αγάπης μας. Θέλω να σας κάνω πριν αγαπήσει έμένα, να ερωτευθήτε τη ζωή που σας κάνει θερμές εξομολογήσεις... Κυττάτε γύρω σας αισιόδοξα... Αφήστε τον ήλιο να μπη και να ζεστάνη το αίμα της ψυχής σας! Χαρήτε τη θάλασσα, παίξτε, πηδήστε, φωνάστε και γελάστε. Αγκαλιασθήτε με τα νεύατά σας.

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαστε γιατρός;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάρτε με κι' έτσι, Σας αγαπώ. Και θέλω να γίνω γιατρός της αγάπης μας. Θέλω να σας κάνω πριν αγαπήσει έμένα, να ερωτευθήτε τη ζωή που σας κάνει θερμές εξομολογήσεις... Κυττάτε γύρω σας αισιόδοξα... Αφήστε τον ήλιο να μπη και να ζεστάνη το αίμα της ψυχής σας! Χαρήτε τη θάλασσα, παίξτε, πηδήστε, φωνάστε και γελάστε. Αγκαλιασθήτε με τα νεύατά σας.

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαστε γιατρός;

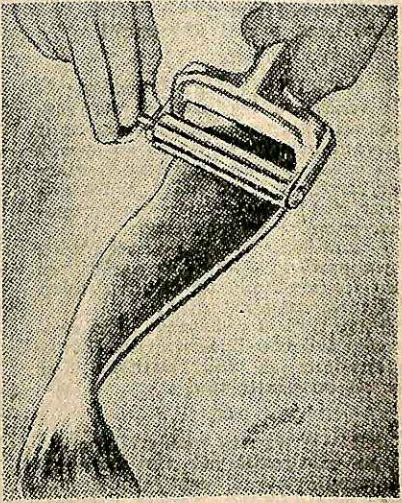
ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάρτε με κι' έτσι, Σας αγαπώ. Και θέλω να γίνω γιατρός της αγάπης μας. Θέλω να σας κάνω πριν αγαπήσει έμένα, να ερωτευθήτε τη ζωή που σας κάνει θερμές εξομολογήσεις... Κυττάτε γύρω σας αισιόδοξα... Αφήστε τον ήλιο να μπη και να ζεστάνη το αίμα της ψυχής σας! Χαρήτε τη θάλασσα, παίξτε, πηδήστε, φωνάστε και γελάστε. Αγκαλιασθήτε με τα νεύατά σας.

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαστε γιατρός;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάρτε με κι' έτσι, Σας αγαπώ. Και θέλω να γίνω γιατρός της αγάπης μας. Θέλω να σας κάνω πριν αγαπήσει έμένα, να ερωτευθήτε τη ζωή που σας κάνει θερμές εξομολογήσεις... Κυττάτε γύρω σας αισιόδοξα... Αφήστε τον ήλιο να μπη και να ζεστάνη το αίμα της ψυχής σας! Χαρήτε τη θάλασσα, παίξτε, πηδήστε, φωνάστε και γελάστε. Αγκαλιασθήτε με τα νεύατά σας.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ
Η μικρούλα Ζωζώ Σαπουντζάκη, η οποία εμφανίζεται με επιτυχία στην επιθεώρηση «Δώδεκα παρά πέντε» του «Ακροπόλ».

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΑΡΙΩΝ
Κοσμηρινώς ανακαλύπτονται και νέα μηχανήματα που σκοπὸν ἔχουν νὰ διευκολύνουν τὴν καθαίρεση τῶν ψαριῶν ἀπὸ τὰ λέπια τοῦ κατὰ τρόπον ἰδεώδη.

Η ΜΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗ 1948
ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ ΤΟΥΣ ΓΑΛΛΟΥΣ
Η Τζέιν Μπάρτελ, η μίς Αμερική 1948, που εἶνε σήμερα 22 χρόνων, βρίσκεται στὸ Σαιν-Ζαν ντε Λουὺ τῆς Γαλλίας καὶ πρᾶγμῶς σ' ἓνα νυχτερινὸ κέντρο. Μετὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς στὸ τρανζοδὶ, ἡ δημοφιλὴς Τζέιν Μπάρτελ, τὴν βοήθησε νὰ μεταπηδήσῃ στὸν κινηματογράφου. Πρόκειται νὰ ἐμφανισθῇ σ' ἓνα φιλμ πού θὰ γυρισθῇ στὸ Παρίσι.

Τὸ ἐνοικιοστάσιο

Παρ' ὅλο πὺ καὶ τὸ παλὸ ἦταν θαρρὼ θαυμασίο, τὸ νέο ἐτοιμάζεται τὸ ἐνοικιοστάσιο. Πὺ θάχη, κι' εἶνε φυσικόν, πολλὰς τροποποιήσεις κι' ἴσως στοὺς νοικοκύρηδες νὰ δίνη καὶ αὐξήσεις.

Καὶ θὰ διαβάζουμε, λοιπόν, «μισθώσεις» κι' «ἐκμισθώσεις» καὶ «μισθωταί» κι' «ἐκμισθωταί» καὶ «ὑπεκμισθωταί», καὶ θὰ τραβιῶνται σὰν ἐχθροί, μ' αἴτησι γιὰ ἐξωιδιοκτητὲς ἄγριοι καὶ ἐνοικιασταί.

Ὅλοι στὰ δικαστήρια θὰ τρέχουν μετὰ τὸ ζόρι. Γιατὶ πρέπει νὰ ζήσουν, θαρρὼ, κι' οἱ δικηγόροι!

300!

Στὸ Πολιτικὸ Γραφεῖο ἐκκαθάρισις γενναία. Ὁ πολὺς ὁ Διομήδης, μετὰ ἀπόφασί του νὰ ἀπὸ ὅλους τοῦ Γραφείου τοὺς τριακσίους ὑπαλλήλους μοναχὰ τριάντα κρίνει ἀρκετοὺς καὶ καταλλήλους.

Οἱ διακόσιοι ἐβδομήντα πὺ τοὺς εἶχαν «ἀποσπάσει» ἐπιστρέφουνε στὴ θέσι ἀπὸ ὅπου τόχαν ἀκάσει. Μετὰ τριάντα, λέει, μόνο γίνεται δουλειὰ σωστὴ καὶ πολλοὶ εἶνε κι' αὐτοί! Συνεπὼς καὶ ἐπομένως καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ καθεὶς διερωτᾶται: Τί ἔκαναν οἱ τριακόσιοι;

Πατήρημα

Τὸ ἄσμα τὸ ρεμπέτικο πὺχε τὸ στὺλ τὸ μαγκικό, τὸ ὕφος τὸ σερέτικο, καὶ ὅλοι τραγουδῶμε τὸ σέρτικο χαῖά του βαδίζει, ὅπως φαίνεται, πρὸς τὸ πατήρημά του.

Τὸ «ἄχ», τὸ «βάχ» καὶ ὁ «γιατρός» τὴν πόρτα πὺ καὶ τὰ «μεράκια» κι' ὁ «σεβντὰς» καὶ ὅλα τὰ λοιπά, πὺ τὸ κεφάλι ἀλύπητα μὰς τῶκαν μπουζούκι, χάνουν τὴν δόξα τοὺς καὶ μπαίνουν στὸ σεντούκι.

Ὁ κόσμος τὰ βαρέθηκε, τὰ ἄσματα τὰ τσαγγά. Καὶ ἔτσι θὰ γυρίσουμε ἀπὸ παλαιὰ ταγκά. Στὸ «Σφάζε με», στὸ «Δεῖρε με» καὶ εἰς τὸ «Σκότωσέ με», στὸ «Ἄρπα με καὶ πνίξε με καὶ βροντοχύπησέ με».

Πυρκαϊὰ δαῶν

Πῦρ καὶ φωτιά στὴν πλάσι! Παντοῦ ἀρπάζουν πυρκαϊὰ καὶ φλέγονται τὰ δάση, εἰς τὴ Γαλλία ἔπισας φωτιά ἐκπληκτικὴ καὶ ἄλλα δάση καίγονται εἰς τὴν Ἀμερική.

Ἄς καίγωνται ὅσο θέλουμε αὐτὰ τὰ ξένα δάση, ὁ κίνδυνος αὐτὸς σὲ μὰς ἐδῶ δὲν θὰ περάσῃ. Γιατὶ ἐμεῖς, προβλεπτικαί, φρονίμως ἐπροφθάσαμε καὶ κάψαμε τὰ δάση μὰς ὅλα καὶ... ἡσυχάσαμε!

Ἀεροτροφή

Πληροφορία χρήσιμος: Σοφὸς τις Ἀμερικανὸς καὶ μάλιστα ἐπίσημος, εἶπε πὺς δὲν ἀνησυχεῖ περὶ διατροφῆς μὰς, ὅσο, λέει, κι' ἂν αὐξήθῃ ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς μὰς. «Ἐκτὸς τῆς γῆς» — ἐδήλωσε — τροφὰς θρεπτικῶν (τέρας) μποροῦνε νὰ μὰς δώσουνε ἡ θάλασσα κι' ὁ ἀέρας.

Ἄηρ, καλλιεργησὶμος ἐπιστημονικῶς θ' ἀποδειχθῇ καὶ νοστήσιμος μὰ καὶ χορταστικός!

Γιὰ νέο μὰς τὸ σέρβιρ ἐδῶ — πολλὴ κατάλληλη, πὺς εἶνε ὁ ἀπὸ τροφὴ πολὺ — πολλὴ ἐλκρινῶς — πρῶτοι τὸ ἀνακάλυσαν — τὸνίζω ὑπάλληλοι. οἱ Ἕλληνες δημοσίοι καὶ... ὅσοι ὑπάλληλοι. Κι' ὁ Χέλμης ἂν ἐρωτηθῇ τὴ γνώμη του νὰ δώσῃ, νομίζω ὅτι πρόθυμα θὰ μὰς τὸ βεβαίωση!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ἡ σταφίδα

Γιὰ τὴ μαύρη τὴ σταφίδα συζητοῦν οἱ ἀρχηγοί, ἂν θὰ γίνη ἢ δὲν θὰ γίνη, τελικῶς, ἐξαγωγή κι' ὅλο φάσκουν κι' ἀντιφάσκουν μετὰ τὰ «πὺ» καὶ μετὰ τὰ «πὺ» καὶ τραβᾷ σκονὶ γαϊτάνι ὁ χαῖάς τοὺς κι' ὁ (σκοπόρ)!

Μῆνες ἢ συζητήσι τοὺς θὰ τραβῇ ἴσως ἀκόμα κι' ἂν ἡ μαύρη μὰς σταφίδα προικιζότανε μετὰ στόμα κι' ἂν δὲν ἦταν προϊόν μὰς, — ὑποτίθεται, — βουδὸ, ἀσφαλῶς θ' ἀναφωνοῦσε: «Βρὲ ἢ... μὰ ὅρη τί (τραβᾷ)!...»

Ἐπεται συνέχεια

Ἀγελήθη ἡ προαεσμία, πὺχε πάλι ἀναβλήθη κι' ὁ καὺμός τῶν πωλησάντων θὰ ξαναπαράταθῃ. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ χτένι ἔχει φτάσει ὁ κόμπος, ἡδη, θὰ προσφύγουν, ὅπως λένε, καὶ στὸν κύριο Διομήδη.

Μὰ κι' ἐκεῖνος, ὑποθέτω καὶ χωρὶς νὰ φθαρῇ, θὰ τοὺς πῇ μετὰ δόσιν χιούμορ, καὶ μετὰ κάποιον ἐνδοιασμό:

«Εἶμαι... Ἀλέξανδρος, βεβαίως, ἀλλὰ δὲν μπορῶ (νὰ λύσω) τέτοιον... γόρδιο δεσμό!»

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Νέον κρούσμα

Ἡ φῆμη στὴν πρωτεύουσα μονάχα δὲν ἀνήκει, γερὴ κατάχρησι ἔγινε καὶ στὴ Θεσσαλονίκη, μέχρι τῆς ὥρας τριάντισ δισεκατομμυρίων, διαπραχθεῖσα ὑπὸ λαμπρῶν, ὡς φαίνεται, κυρίων.

Ἡ νέα αὐτὴ κατάχρησι, διὰ συνδυασμοῦ, σὲ ὑπηρεσίαν ἔγινε τοῦ Ἐφοδισμοῦ. Κι' ἐκεῖνοι πὺ τὴν ἔκαναν — ἄς ἔβγη σὲ καλὸ τοὺς — πολὺ καλὰ κανόνισαν τὸν... ἐφοδισμό τοὺς!

Ἡμίονοι

Ἀφικνεῖται στὸν Περαιᾶ ἕν φορτίον ἡμίονων, ἐννηκάσιοι ἔξῃ φθάνουν, γιὰ τὴν ὥρα μονον! Ἀλλὰ θάρρουν συντόμως κι' ἄλλα μουλαροφορτία κάπου ἐφτάμισιν χιλιάδες γιὰ νὰ κάνουν... ἀπαρτία!

Ἄν ρωτᾶτε γιὰ γαϊδούρια, φαίνεται πὺς δὲν θὰ φέρον. Δὲν ὑπάρχει δὲ καὶ λόγος νάχουμε γιὰ δαυτὰ φούρια!

γιατὶ ὅλοι πιά τὸ ξέρουν πὺς ποτὲ δὲν ἔχουν λείψει ἀπ' τὸν τόπο τὰ γαϊδούρια!

Ἀποχαιρετισμός

Ἡ φίλη μὰς ἡ Νεουρί, ἡ νέα ἡ σκερτσόζα πὺ ἦταν, ὅπως δήλωσε, μνηστὴ τοῦ Ρομπινζόνα, πρὸκειται, ὅπως φαίνεται, νὰ πάρῃ ἀπολυτήριο. Ἐξ ἡμῶν τὴν κράταγαν, ὅχι σὲ κρατητήριο, ἀλλὰ, γιὰ λόγους εἰδικούς, μέσα στὸ... Μαυευτήριο!

Ἐκεῖ, ἡ κυρία Νεουρί, πὺ ἦτανε καιρὸ, αἰσιῶς ἓνα ἔτακε θαυμάσιο μωρό. Κι' ὅτι νὰ ποῦμε πιά γι' αὐτὴν ἐμεῖς ἀπὸ δῶ πέρα, ἴσως νὰ εἶνε ἀπρεπές, ἀφοῦ εἶνε μητέρα.

Ὅτι μὰς ἔκανε — ἔκανε. Τώρα τῆς τὸ χαρίζουμε. Μὰ μὴ εὐχὴ τῆς δίνουμε καὶ τὴν ξεπροδοδίζουμε: Νὰ τὸ προσέξῃ τὸ παιδί σ' ὅλα τὰ βήματά του. Νὰ τὸ προσέξῃ τὸ παιδί, μὴ μοιάσῃ τοῦ μπαμπά (του)!

Ἀδεστοφέτα

Ἀπὸ τοὺς ἀστυνόμους μὰς, τοῦ νόμου ὑπηρετᾶς, ἐσχάτως συνελήφθησαν τρεῖς νοδευταί τῆς φέτας. Ἀφθόνως, λέει, ἔβαζαν ἀδεστέτη στὸ τυρί καὶ στὸ κοινὸν τὸ πούλαγαν σὲ μὴ τιμὴ ἀλμυρή.

Αὐτὴ ἡ νοδεία τοῦ τυροῦ πολὺ κοινὴ κατέστη ἡ φέτα, καθὼς φαίνεται, ἀπλοῦν τὸν ἀδέστη. Κι' ὅπως τὸν βάδουν μπόλικο, μετὰ τὴν ὁκάδα ἦτοι μ' ἓνα βαρέλι μοναχὰ, μπόρεῖς νὰ χτίσῃς... σπιτί!

Χ.

Απατεώνες «αυτονόηδες»

Οι απατεώνες συγκεντρώνουν πάντα την προσοχή τους στον ώριμο κόσμο. Οι γυναίκες, όσο κι αν έχουν εξελιχθεί, όσο και αν έχουν περπάτησει στην ζωή, δεν μπορούν να θεωρηθούν μια άδυναμία τους: Ακαταμάχητα τους καλούνται άνθρωποι συγκεντρώνουν την προσοχή τους. Έτσι, οι απατεώνες τους έχουν υπό τον έλεγχό τους. Μπορεί να είσαι κουτός σαν τα «βλάχα», μπορεί να είσαι ανόητος, μπορεί να μην ξέρεις να σταθείς, φτάνει να είσαι κομψός, να έχεις θράσος και να λες διαρκώς ψέματα για να κατακτήσεις τις γυναίκες.

Οι απατεώνες έχουν το ταλέντο να είναι ευχάριστοι. Ένας απ' αυτούς κατάφερε να πετύχει στη ζωή του και να ξεκληρίσει μια ολόκληρη οικογένεια, όπως θα δούμε παρακάτω, απ' το περιστατικό που θ' αφηγηθούμε:

Πριν από τον πόλεμο, όλα τα μεγάλα ξενοδοχεία, έδιναν συχνά μεγαλοπρεπείς χορούς, όπου πήγαιναν κάθε λογής άνθρωποι. Καλοί και κακοί, έντιμοι και απατεώνες, κυρίες και δεσποινίδες της αριστοκρατίας, αλλά και κάθε καρυδιάς καρύδι. Κάτω από ένα ένδυμα επίσημο κρύβονταν τα πάντα. Έκει συχνά και ο Νίκος Π.

Ο απατεώνας αυτός είχε αποφασίσει να κάνει έναν πλούσιο γάμο. Από καιρό είχε καταστρώσει τα μεγαλεπήβολα σχέδιά του και είχε φροντίσει να αποκτήσει ένα σωρό καλές γνωριμιές. Να μη λείπει από τις κοσμικές συγκεντρώσεις και να έχει πάντα αρκετά χρήματα, ώστε να πληρώνει και κανένα μικρό λογαριασμό. Επίσης είχε αφήσει, φυσικά, να διαδοθεί ότι έκανε επιχειρήσεις κι ότι κερδίζει άφθονα χρήματα. Τώρα τί είδους επιχειρήσεις έκανε, αυτό κανείς δεν το ρωτούσε. Το γεγονός ότι τον έβλεπαν σε καλές συντροφίες, πάντα χαρούμενο και καλοντυμένο, ήταν μια απόδειξη ότι ο άνθρωπος αυτός περνούσε καλά.

Ο απατεώνας, κυκλοφορώντας άμεσα μέσα στον κόσμο, κατώρθωσε ύστερα από ένα σωρό έρευνες, να διαλέξει το θύμα του. Η νέα δεν ήταν και πολύ ώριμη. Ο πατέρας της ήταν καθηγητής. Η μητέρα της, μια δαβύλουη κυρία της αθηναϊκής κοινωνίας. Είχε ακόμη μια αδελφή που πήγαινε σχολείο. Ο απατεώνας κατάλαβε ότι η νέα αυτή ήταν ότι του χρειαζόταν: Ο πατέρας της περνούσε τις ώρες του αφοσιωμένος στα βιβλία του και στις επιστημονικές μελέτες του. Η μητέρα της, μια κοσμική κυρία, που της άρεσαν τα λουλούδια κι οι περιποήσεις. Αυτή ρυθμίζει την κατάσταση του σπιτιού. Και σ' αυτήν έπεσε από κοντά ο απατεώνας. Οτι έλεγε εκείνη γι' αυτόν ήταν διατα-

γή. Τσακίζονταν να την περιποιηθεί, κολάκευε τον εγωισμό της, της φρονόταν σαν να ήταν η πιο ωμορφη γυναίκα του κόσμου!

Η ηλικιωμένη κυρία άρχισε να τον συμπαθού. Την είχε τόσο κατακτήσει, ώστε τον καλούσε στο σπίτι της, μιλώντας γι' αυτόν μ' ενθουσιασμό στον άντρα της και μη κρύβοντας από κανένα την εκτίμησή που ένοιωσε γι' αυτόν.

Ο απατεώνας, μπαίνοντας στο σπίτι του πλουσιού καθηγητού, άρχισε να ρίχνει τα δίκτυα του στην κοπέλλα και να «πιάνει στα γεμάτα», όπως λένε. Τους είχε ζαλίσει τους ανθρώπους με τη συμπεριφορά του, ώστε κανείς δεν σκεφτόταν να εξακριβώσει τα όσα τους έλεγε.

Μια μέρα, η κυρία, είπε στον άντρα της:

— Ο Νίκος είναι πολύ καλό παιδί και βλέπω ότι η Μίνα τον άρεσει. Είναι μοναδική ευκαιρία και δεν πρέπει να τη χάσουμε...

Ο καθηγητής, είχε φυσικά, μεσάνυχτα από τις πονηρίες του κόσμου. Αφού η γυναίκα του έλεγε πως ο κ. Νίκος ήταν καλός, δεν χωρούσε σ' αυτό καμμία αμφιβολία.

Έτσι συμφώνησαν να του κάνουν αυτοί την πρόταση του γάμου. Ο κ. Νίκος δεν είχε, βέβαια, καμμία αντίρρηση, ούτε όμως και το κορίτσι που τον θεωρούσε αξιο της γάτης του. Και οι γάμοι τους έγιναν με κάθε μεγαλοπρέπεια.

Ο κ. Νίκος εγκαταστάθηκε στο σπίτι που του έδωσαν τα πεθερικά, πήρε μπόλικο μετρητά στο χέρι, ανοίχτηκαν ένα σωρό πιστώσεις γι' αυτόν, μια κι ήταν γαμπρός του κ. Α. κι άρχισε να ζει μια ζωή αφάνταστης χλιδής και γλεντιού.

Η γυναίκα του στην αρχή δεν ανησυχούσε. Μά όταν το κακό άρχισε να παραγίνεται, του παρατήρησε ότι δεν ήταν σωστό να σκοπίει τόσο ασυλλόγιστα την προίκα της.

Και σαν να μη έφταναν όλα τ' άλλα ελαττώματά του, ο άνθρωπος αυτός απέκτησε και το πάθος της χαρτοπαιξίας. Μέρα-νύχτα συχναζε στις διάφορες λέσχες, πήγαινε όπου γινόταν παιχνίδια και σκόρπιζε και με τα δύο του χέρια την περιουσία της γυναίκας του.

Έτσι μέσα σε λίγα χρόνια, όλη η προίκα ξανεμίστηκε. Από εκείνη την εποχή, άρχισε η τελευταία πράξη του δράματος. Ο απατεώνας έστειλε τη γυναίκα του να ζητά λεφτά από τους γονείς της. Οι άνθρωποι πήγαιναν να σκάσουν από τη στενοχωρία τους. Πρώτη πέθανε από το μαράζι της η ωμορφη και πλούσια κυρία της αριστοκρατίας. Έπειτα ακολούθησε σε λίγο και ο ηλικιωμένος συζυγός της. Κι ο απατεώνας με δυνάμει πια τύχη θα έμενε διαχειριστής και κληρονόμος της τεραστίας περιουσίας.

Μά τότε ήρθε η ώρα να τον πληρώσει η γυναίκα του με το ίδιο νόμισμα. Βαρυστημένη, ζήτησε την προστασία της Αστυνομίας και συγχρόνως υπέβαλε αίτησι διαζυγίου που έγινε δεκτή. Έτσι γλύτωσε από τα νύχια του. Όσο για κείνον, δεν στενοχωρήθηκε και πολύ. Νέος ήταν ακόμη, η μορφή του περνούσε κι έτσι συνέχισε να στήνει άλλοι τα δίκτυα του.

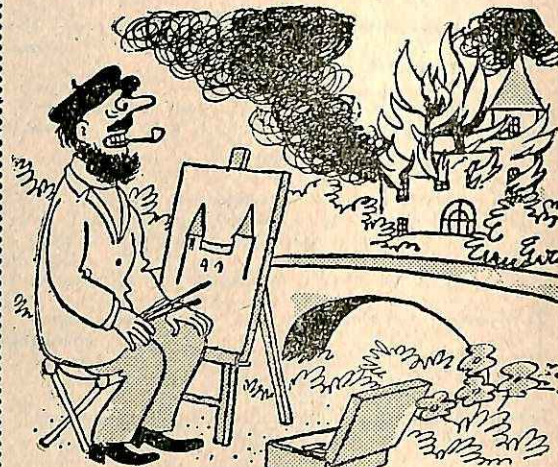
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Πώς να πληρώσει:

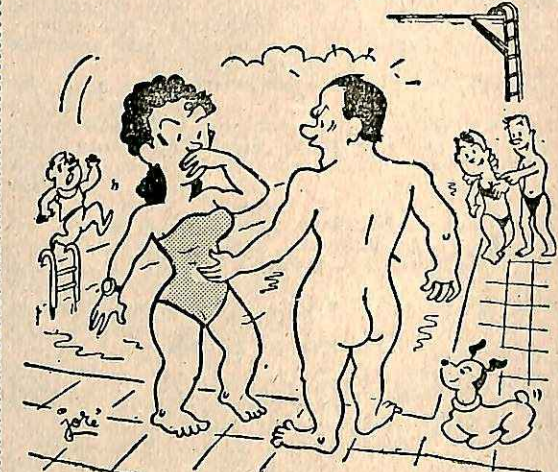
Στο Κάντμεν του Νιού Τζέρσεϊ, κάποια κυρία Τζόνσον τράβηξε στα δικαστήρια τον άντρα της, με την κατηγορία ότι την είχε εγκαταλείψει και δεν της πλήρωνε διατροφή. Όπως αποκαλύφθηκε στη δίκη, ο Τζόνσον ζούσε σ' ένα φιλανθρωπικό άσυλο απόρων, αφ' ότου είχε χωρίσει με τη σύμβου. Συνεπώς, ο δικαστής τον αδώσας και του υπέδειξε μάλιστα να ζητήσει αυτός διατροφή απ' τη γυναίκα του!

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

— Να πάρη η όργη!... Πάει το μοντέλο μου!... (Από το «ICI Paris»)

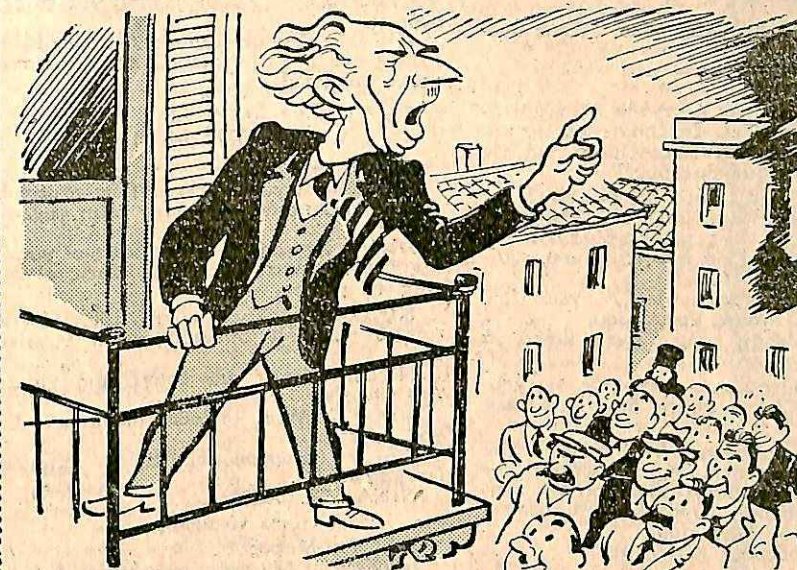

— Πάντα αφηρημένη, βρε γυναίκα!... Ξέχασες να βγάλεις το ρολόι σου!... (Από το «Inter»)

ΑΘΩΑ ΠΑΙΓΝΙΔΑΚΙΑ

(Από το «Herisson»)

Ταξίδια ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

κι' όλους τους αντιπάλους του, τους ονομάζει άχ- (ρίνους).

Σε μια έπαρχία φτάνοντας, φιλομείδως κυττά με το επίτελείο του, με πόσα περπατά μ' απαρατήρητος περνά σ' όποια έπαρχία κι αν γυρνά γιατί κανείς δεν του μιλά και δεν του σφίγγει χέρι... Έ τι να γίνη βρε παιδιά; Κανένας δεν τον ξέρει.

Ο Βενιζέλος Σοφοκλής κι' εκείνος ξεκινάει και για ταξίδια πάει.

Στον δρόμο του, τους λόγους του σαφώς υπολογίζει μπροστά σε πλήθος πάντοτε, να ρητορεύει αρχίζει, ύψοχαται έργα πολλά, σπουδαία και μεγάλα, ευημερίαν δηλαδή και... του πουλιού το γάλα!

Μονάχα ο Χέλμης πάντοτε μέσ' την Αθήνα μένει ξέρει αν πάη πουθενά, το τί τον περιμένει: Όλοι οι πολίτες, γι' τον δούν, θα τρέσουν φυσικά κρατώντας εις τα χέρια τους, βιβλία... λογιστικά, όποτε — και πιστεύω κανείς δεν αμφιβάλλει — του κόσμου τα κατάστιχα, θα τούρθουν στο κεφάλι. Για τούτο ο Χέλμης κρύβεται. Δεν θέλει να τον (δούνε).

αυτό το Δούναι και Λαβείν, θα έδινε λαβήν ώστε ο κόσμος ό φτωχός που πρέπει φόρους (δούναι) τον Χέλμη να τον έκανε... κατάστιχα λαβείν.

Ο Τσάτσος που είναι πάντοτε Παιδείας ύπουργός κι' αυτός δεν κάθεται άργος.

Βέβαια τα ταξίδια του, δεν είναι μακρινά δεν παίρνει άγαντες γραμμές με τις διακλαδώσεις, περιόδους πάντοτε σε μέρη κοντινά (ιτις έξοχες των Αθηνών, πούχουν κατασηκνώσεις. Κατασηκνώσεις παιδικές αρρένων και θηλέων, τρώει απ' το συστήτιο, κάθεται στο τραπέζι κι' όταν τελειώσει το φαί κι' εκείνος τότε πλέον με τα παιδιά παίζει...

Πλήν όμως τί τα θέλετε; Μ' αυτά τρόπον τινά, καλοπερνούν οι κύριοι μεγάλοι άρχηγοί μας κάνουν τα ταξιδάκια τους τα καλοκαιρινά και δίνουν λόγια μπόλικο και τόπο στην όργη μας. Ο κύριος Αντιπρόεδρος; Κι' εκείνος ταξιδεύει αλλά δεν καταδέχεται ποτέ την έπαρχία, Ευρώπη και Αμερική, λημπρως περιόδους, μένει σε Πάλλας εκλεκτά και σε ξενοδοχεία, που όπως κι' αν το πάρης, Μαχαριαιάδες κατοικούν κι' ο κύριος Τσαλδάρης. Είς το Στρασβούργον ήσαν μ'ά τώρα, εν τώ άμα λέει να πάη, στο Θιβέτ, γι'ά τον Δαλάι-Λάμα, κι' ύστερα ίσως να βρεθί και στην Ιαπωνία με τον Μάκ Αρθουρ, προφανώς, λιγάκι να μίληση κατόπιν δε στον γυρισμό — παλά του αυτή μανία — ίσως λοξοδρομήση...

Απ' την Αβάνα σκέπτεται ο Ντίνος να περάση δυο πούρα ν' άγοράση.

Αυτά λοιπόν άγαπώτοι... Οι κύριοι άρχηγοί μας έτσι για να ξεσκάνουν το ρίχνουν στα ταξίδια, κι' έμεις εδώ κολλήσαμε, στην κακομοίρα γη μας στα ίδια και τα ίδια...

Όλοι σκόρπισαν που λες και όλοι ταξιδεύουν και κάνουνε πολύ καλά. Λεφτά έχουν και ξεδεύουνε και θα ξαναβούν στη Βουλή φρέσκοι κι' ασίκηδες πολύ και τότε από του βήματος, θα πούνε διά ζώσης των ταξιδιών που έκαναν, ποιήσεις έντυπώσεις. Έτσι λοιπόν θ' άκούσουμε οι πολλοί τους φίλοι πώς πέσαν, τι κάναμε και πώς έχουν γλεντήσει, ιδίως δε θ' άκούσαμε απ' τον Τουρκοβασίλη πόσους μέσ' στα ταξίδια του, βρήκε να χαστουκίση!

Άρεσει στους πολιτικούς άέρας καθαρός και τα καλοδεξίματα και τα καλοσηκώματα, άστε τους κι' άς γυρίζουνε, γιατί έρχεται ο (καιρός).

πούχει κι' αυτός γυρίσματα.

Δ. Γ.

“Αδειασε ή Αθήνα, φίλοι μου, από πολιτικούς τους έχουν πιάσει φαίνεται, τρανές ανησυχίες και με σκοπούς παμπάνηρους και προεκλογικούς αληθινά σκορπίσανε σ' όλες τις έπαρχίες. Άλλοι τραβούν στη Ζάκυνθο, άλλοι τραβούν στην

στην Σπάρτη και στο Γύθειο, στα Τρίκαλα, στο (Πάτρα, Βόλο)

και όλοι λόγους βγάζουνε κι' ελπίζουν τσάτρα- (πάτρα)

να πείσουνε τους Έλληνες πως παίζουν κάποιο (ρόλο,

μέσ' την ζωή του τόπου μας και κάνουν κάποια (κίνησι,

υά την αρχή όνει. ύνται όλοι τους με συγκίνησι.

“Όλοι τους ταξιδεύουνε. Κανείς δεν μένει πλέον. Στη Ζάκυνθο, εύρίσκεται ο Ζέρβας Ναπολέων, και λόγους βγάζοντας πολλούς: — Κάτω οι φαύ- (λοι, κάτω...

μασάει μαντολάτο, Τό μαντολάτο, του κολλά στα δόντια ξαφνικά και νέα επιχειρήματα, του δίνει, εκλογικά: —?Ο φίλτατοι Ζακυνθιοί... νάτο το πράγμα, νάτο βρήκα το επιγίρημα που τόσο μ' άπηρχόλησε όπως κολλά στα δόντια μου, αυτό το μαντολάτο έτσι και στην Κυβέρνησι ο Βενιζέλος κολλήσε. Φωνάζουν κι' οι Ζακυνθιοί: — Να ζήση ο Ναπο- (λέοντας...

και τότε ο Ζέρβας χαιρετά... Φεύγει και πάει (λέοντας.

Ο Παπανδρέου; Και αυτός, στις έπαρχίες τρέχει κι' άναπαύσι δεν έχει.

Πότε στην Πάτρα βρίσκεται, πότε στη Μυτιλήνη κανένα φλέγον ζήτημα δεν παροσιωπά, (γίνη

κάθε μεγάλο ζήτημα να το έξουαλύνη να λείψη κάθε πρόβλημα, κάθε κακός μεπλάς κι' αληθινός Παράδεισος να γίνη ή Έλλάς! Γλυκύτατος στους λόγους του. Βγαίνει σ' ένα μπαλ- (κόνι)

και λέει: — Η ράχη του Έλληνας... Τσαλδάρη (δεν σηκώνει.

Τίποτε δεν μας έκανε... είναι γνωστόν παγκοίνως, άφηστε που είναι κωμικό, ν' αποκαλήται Ντίνος... Κι' όποτε έμένα φίλοι μου... άκούστε την μιλιά (μου...

Κι' όποτε έμένα φίλοι μου... άκούστε την μιλιά (μου...

Κι' όποτε έμένα φίλοι μου... άκούστε την μιλιά (μου...

Κι' όποτε έμένα φίλοι μου... άκούστε την μιλιά (μου...

Κι' όποτε έμένα φίλοι μου... άκούστε την μιλιά (μου...

Κι' όποτε έμένα φίλοι μου... άκούστε την μιλιά (μου...

Κι' όποτε έμένα φίλοι μου... άκούστε την μιλιά (μου...

Κι' όποτε έμένα φίλοι μου... άκούστε την μιλιά (μου...

Κι' όποτε έμένα φίλοι μου... άκούστε την μιλιά (μου...

Κι' όποτε έμένα φίλοι μου... άκούστε την μιλιά (μου...

Κι' όποτε έμένα φίλοι μου... άκούστε την μιλιά (μου...

Κι' όποτε έμένα φίλοι μου... άκούστε την μιλιά (μου...

Κι' όποτε έμένα φίλοι μου... άκούστε την μιλιά (μου...

Κι' όποτε έμένα φίλοι μου... άκούστε την μιλιά (μου...

Κι' όποτε έμένα φίλοι μου... άκούστε την μιλιά (μου...

Κι' όποτε έμένα φίλοι μου... άκούστε την μιλιά (μου...

Κι' όποτε έμένα φίλοι μου... άκούστε την μιλιά (μου...

Κι' όποτε έμένα φίλοι μου... άκούστε την μιλιά (μου...

Κι' όποτε έμένα φίλοι μου... άκούστε την μιλιά (μου...

Κι' όποτε έμένα φίλοι μου... άκούστε την μιλιά (μου...

— JABIE NTE MONTEPEN

Ο ΥΠΟΔΟΥΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Ο Ραούλ φεύγει απ' το σπίτι της μάγισσας, δίνοντας την υπόσχεση πως θα ξαναγυρίσει. Στο μεταξύ εγκαθίσταται πλουσιόπαροχα ο Ένα μέγαρο κι' αποφασίζει να βρή φίλενάδα. Η σκέψη του πάει στην ωραία Δεσπόρα, την κόρη του Έβραϊου Ναθαν. Συναντιέται μ' αυτόν και του λέει πως του έκλεψαν τα κοσμήματα του και το ρολοί του. Μά το ρολοί βρίσκεται ανά χείρας του Ναθαν. Ο Έβραϊος του το δίνει την άλλη μέρα. Καθώς συζητούν οι δύο τους, ακούγεται στο διπλανό δωμάτιο ένας γδυοποιός σώματος. Είναι η «κόρη του Διαβόλου» που έχει λιποθυμήσει.

Η «κόρη του Διαβόλου» είναι μία ωραιότατη νέα, η «Ηθρ». Κάποιο βράδυ ένας άγνωστος ο Άντρε Μοζιρόν, οδηγεί μία μαμμή στο σπίτι του για να ξεγεννήσει την κοπέλλα. Ο Μοζιρόν είναι ένας τύπος διεφθαρμένος που είχε έρωτα με τη θύγατέρα του, την Ερριέτα ντε Λαζάρ, μ' αλ γονείς της προτιμούν να την παντρέψουν με το μαρκησία Ροκεμπέρ. «Υστερ» από καιρό, ο Μοζιρόν συναντιέται με την Ερριέτα και οι δύο τους καταλαβαίνουν πως δεν έπαψαν ν' αγαπούνται.

«Όταν η μαρκησία με το σύζυγό της έφυγαν από το θέατρο, για να επιστρέψουν στο μέγαρο τους, ο Μοζιρόν τους ακολούθησε από μακριά.

★

Από την ημέρα εκείνη μία απότομη αλλαγή έγινε στη ζωή των δύο νέων. Η Ερριέτα αφέθηκε να παρασυρθεί από το ερωτικό κύμα, που κατέκλυσε την καρδιά της, κι' ο Μοζιρόν άλλαξε έντελως ζωή.

Δύο μήνες αργότερα, ο μαρκησίας Ροκεμπέρ έφυγε για την Ισπανία, για υποθέσεις του. Επρόκειτο να λείψει μόνο δυο τρεις εβδομάδες, αλλά διάφορα περιστατικά τον ανάγκασαν να παρατείνει την απουσία του.

Ένα βράδυ, οχτώ μέρες μετά την αναχώρησή του συζύγου της, η Ερριέτα ήταν μόνη στο μέγαρό της.

Το σκοτάδι ήταν πυκνό, και, που και που, τόκοβαν φοβερές αστραπές. Ήταν μία νύχτα, γεμάτη, θαρρείς, από τρόμο κι' από έρωτα...

Η Ερριέτα, που δεν μπορούσε να κοιμηθεί, γιατί ένιωθε μίαν αλλόκοτη ταραχή, στεκόταν πίσω από το παράθυρό της. Σκεπτόταν την τραγική της τύχη, που την είχε ρίξει στην αγκαλιά ενός γέροντος, και λυπόταν γιατί δεν είχε γεννηθεί φτωχή, για να μπορέσει να ζήσει τη ζωή της όπως αυτή την όνειροπολούσε.

Ξαφνικά, άκουσε ένα θορύβο πίσω της και στράφηκε. Ο Μοζιρόν είχε μπει στο δωμάτιό της, από το μπαλκόνι, που το είχε άφισει ανοιχτό, κι' είχε γονατίσει μπροστά της.

— Σεις, εδώ... ψιθύρισε η Ερριέτα, τρομαγμένη. Πώς το ληστήσατε να ρηθείς; — Θά το ληστήσατε τα πάντα, μόνο και

μόνο για να σας πλησιάσω, απάντησε με πάθος ο Μοζιρόν.

— Μά δεν σκέπτεσθε καθόλου ότι μπορείτε να με καταστρέψετε; — Δεν σκέπτομαι τίποτε άλλο παρά μόνον ότι σ' αγαπώ... ότι θα πεθάνω αν δεν σε ιδώ.

— Τρελλή... — Πες με καλλίτερα έρωτευμένον... — Μά τι θέλεις επιτέλους από μένα; — Νά σ' ακούσω να μου μιλάς, ν' αναπνεύσω τον αέρα που αναπνέεις... — Με ακούσες, με είδες... Τώρα... — Η Ερριέτα δίστασε.

— Τώρα; επανέλαβε ο Μοζιρόν.

— Νά φύγεις, δεν είν' έτσι; συνέχισε η μαρκησία, με ύφος ικετευτικό.

— Νά φύγω; φώναξε ο Μοζιρόν.

— Ναί, φίλε μου, να φύγεις.

— Αλλά μόλις ήρθα...

— Το θέλω, η μάλλον σε παρακαλώ να φύγεις.

Ο Μοζιρόν, που έμενε γονατιστός ως τότε, σηκώθηκε άπνυν.

— Αφού με διώχνεις, είπα, με φωνή που έτρεμε, θαρρείς, από λυγμό, αφού με διώχνεις... θα υπακούσω... θα φύγω...

Και τράβηξε σιγά προς την πόρτα.

Αλλά αυτή τη φορά η μαρκησία τον κράτησε.

— Ανρί... ψιθύρισε.

— Ο Μοζιρόν στάθηκε.

— «Ετσι λοιπόν χωρίζουμε; συνέχισε η Ερριέτα με αδύνατη φωνή. Έσύ με την καρδιά θλιμμένη, κι' εγώ με την ψυχή συντριμμένη από το δικό μου και το δικό σου πόνο;»

Κι' έδωσε το χέρι της στον Μοζιρόν. Αλλά εκείνος δεν το πήρε.

— Πώς; φώναξε η μαρκησία με απελπισία. Είσαι τόσο θυμωμένος μαζί μου, ώστε δεν πιάνεις το χέρι μου; — Άλλοτε, ψιθύρισε ο νέος, με αγαπούσες... Έτσι μου έλεγες, τουλάχιστον... — Η Ερριέτα δεν απάντησε, αλλά τα μάτια της δούρκωναν.

— Πριν από λίγο, εξακολούθησε ο Μοζιρόν, με ρώτησες τι ήθελα και σου απάντησα ότι ήθελα να σε ιδώ και να σ' ακούσω. Λοιπόν, Ερριέτα, σου είπα ψέμματα...

— Μου είπες ψέμματα; — Ναί.

— Τι ήθελες λοιπόν; — «Ήθελα να σε ρωτήσω... Ήθελα να μάθω αν το παρελθόν ήταν ένα όνειρο, αν υπάρχει για μας μέλλον, αν μ' αγαπάς ακόμα...»

— «Αν σ' αγαπώ, ψιθύρισε η μαρκησία. Ξέρεις ότι δεν μπορώ πιά, ότι δεν πρέπει... Ξέρεις καλά πως ανήκω σ' έναν άλλον...»

— Ερριέτα, συνέχισε ο νέος, δεν ήθελα να το ακούσω αυτό... Γιατί μου μιλάς για το καθήκον σου; Έγώ σε ρώτησα αν μ' αγαπάς ακόμα. Απάντησέ μου: Ναί ή όχι; — Η Ερριέτα δίστασε. Μιά φοβερή πάλη, άνοημε στο καθήκον και στην αγάπη,...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

γινόταν μέσα στην καρδιά της. Θά ήθελε ν' απαντήσει: «Όχι δεν σ' αγαπώ πιά»... αλλά δεν μπορούσε να το κάνει.

Ο διαταγμός της αυτής ήταν για τον Μοζιρόν μία απόδειξη ότι, όπως έλεγαν πριν από λίγο, το παρελθόν δεν ήταν παρά ένα όνειρο... Στο πρόσωπό του φαινόταν καθαρά η πικρή απελπισία, που του διασάνιζε την καρδιά.

— Αντίο λοιπόν, ψιθύρισε. Μη φοβάσαι τίποτε από μένα, Ερριέτα. Τώρα πιά φεύγω, και δεν θα με ξαναίδης ποτέ...

Και τράβηξε πάλι προς την πόρτα. Φτάνοντας εκεί, στράφηκε άλλη μία φορά.

— Ερριέτα, ψιθύρισε με φωνή συντριμμένη, όταν θάχω εξαφανιστεί, μη με ξεχάσεις, και κάνε καμιά φορά την προσευχή σου για κείνον που τόσο σ' αγάπησε...

— Τι σχέδια έχεις λοιπόν στο μυαλό σου; ρώτησε τρομαγμένη η μαρκησία.

— Θά τα μάθεις σε λίγο, ψέλλισε ο Μοζιρόν.

— Θέλεις... να πεθάνεις; — Ναί... Αφού δεν μ' αγαπάς πιά... Νικημένη από την απελπισία του νέου, η Ερριέτα δεν μπόρεσε πιά να αντισταθεί στο παθος, που της πλημμύριζε την καρδιά.

— Ανρί, ψιθύρισε, μη φεύγεις... Σ' αγαπώ...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

— Ναί. Κι' είχε πολύ γερό μάστιγα... — Κι' η μητέρα; — Εκτός αν συμβή κανένα απρόοπτο... Η κυρία έχει ανάγκη από μεγάλη ήσυχία... Μία ταράχη μπορεί να την σκοτώσει...

Η Ερριέτα, που τους παρακολουθούσε με το βλέμμα, έγενεψε να της πάνε το παιδί της. Το πήρε στην αγκαλιά της και το σκέπασε με φιλία.

— Δυστυχισμένο μου παιδάκι, ψιθύρισε κλαίγοντας... Η στοργή μου μόνο από μακριά θα μπορώ να σε προστατεύω... Μακάρι να μη σε τιμωρήσει ο Θεός για το σφάλμα το δικό μας...

Η μαντάμ Ίμπού πήρε το μωρό από την αγκαλιά της μητέρας του, το τύλιξε καλά, κι' είπε στον Μοζιρόν:

— Πρέπει να φύγουμε, κύριε κόμη. Το παιδί πρέπει να φάει. Πρέπει να δρούμε μία τροφή.

— Φεύγουμε, ψιθύρισε ο Μοζιρόν.

Το μωρό αυτό ήταν η «κόρη του διαβόλου»...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ΕΝΑΣ ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΑΥΟ ΚΙΛΩΝ

Το βιβρίο του Παρισιού «Κήπου των φυτών» πλουτίστηκε με το σπάνιο αυτό Ράιν Γουλιάρ, ένα τεράστιο βάτραχο που το βάρος του είναι δυο κιλά και το μήκος του, με τεντωμένα τα πόδια, 70 εκατοστά.

(Φωτογραφία Keystone)

ΠΑΤΕΡΑΣ ΔΙΑΥΜΩΝ 80 ΧΡΟΝΩΝ

Ο κύριος Τόμας ντε Μπάρνσφιλ από την πολιτεία του Μισισσιππί άποχτισε σε ηλικία 80 χρόνων διδύμα.

ΠΑΧΥΜΕΤΡΟ ΚΑΙ ΓΩΝΙΟΜΕΤΡΟ

Χάρης στο καντράν με το οποίο είναι εφοδιασμένο το παχύμετρο αυτό, μπορεί όχι μόνο να δείξει αυτόματα το πάχος οποιουδήποτε σώματος, αλλά και να μετρήσει τις γωνίες που σχηματίζουν δυο πλευρές του.

Η Ερριέτα είχε συρθεί γονατιστή στα πόδια του συζύγου της, που της έσφιγγε το δεξί της χέρι μέσα στα δικά του. Φαινόταν έτοιμοθανατη.

Όταν είδε τον Μοζιρόν, έβγαλε μία σπαρακτική κραυγή, σηκώθηκε άπνυν και θέλησε να τρέξει προς το μέρος του, αλλά οι δυνάμεις της την πρόδωσαν. και ξανάπεσε καταγής.

Ο Ροκεμπέρ, που τα χαρακτηριστικά του είχαν αλλοιωθεί από το θυμό στράφηκε τότε προς τον κόμητα.

— Έγώ ζητώ το όνομα του, κι' αυτός είν' εδώ, ψιθύρισε με λύσσα. Ο Θεός μου τον έστειλε...

Και, προχωρώντας προς το νέο, που τον ανέγνωρισε, συνέχισε:

— Είστε ο κόμης Μοζιρόν, το αναίδεστερο καθαρώς, που γνώρισε ο κόσμος; Σεις που περνάτε τις νύχτες σας με τις παλιονγκαικές της οδού Ριμπώ... Δεν έπρεπε ν' αμφιβάλλω... Ποιός άλλος, εκτός από σένα, θα ήταν άξιος για τον έρωτα της μαρκησίας Ροκεμπέρ;

Η προσβολή αυτή, που στρεφόταν και κατά της Ερριέτας, έκανε τον κόμητα έξω φρενών.

— Σωπάστε, κύριε, φώναξε. Σωπάστε... Πώς το ληστή, άδελφ, να μου μιλάτε έτσι; είπα οργισμένος ο Ροκεμπέρ.

— Τολμά να σας πω, κύριε, απάντησε με θάρρος ο Μοζιρόν, πως, αν υπάρχει ένας άθλιος, αυτός είστε σεις. Σεις είστε ο δημίος της γυναίκας αυτής, σεις είστε ο άτιμος γέρονς, που δεν φταίνει ότι της επιβάλατε τον συχαμένο έρωτά σας, αλλά την δολοφονείτε κιόλας...

Ο Ροκεμπέρ, κάτωχρος από το θυμό του, σήκωσε το χέρι του και μπάτισε τον Μοζιρόν δυνατά.

Ο νέος σήκωσε το σπαθί του για να τον χτυπήσει, αλλά το κατέβασε άμέσως και ψιθύρισε:

— Πάρτε ένα όπλο και άμυνήστε... Δεν είμαι δολοφόνος εγώ όπως σεις... δολοφόνος και δημίος μιας γυναίκας...

Ο Ροκεμπέρ, μπαίνοντας στο δωμάτιο της γυναίκας του, κρατούσε ένα σπαθί, που το είχε άφισει πάνω σε μία πολυθρόνα.

Το πήρε λοιπόν άμέσως κι' ώρμησε με λύσσα στον Μοζιρόν.

Η Ερριέτα έχασε τις αισθήσεις της.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Ὁ γιὰτρὸς ἔδωκε μιὰ βεβαίωση.

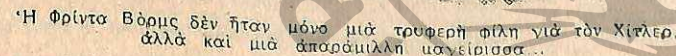
Ἡ Θεία δίκη ἐπεβλήθη στὸν ἑ-
παίσιο αὐτὸ σαδιστὴ καὶ δολοφόνου
ποῦ μὲ τὴν ἐπιστήμη του ἀντὶ νὰ
γίνῃ ἀνθρώπος, ἀνθρώπος, εἶπασε
στὸ ἐπίπεδο τοῦ θηρίου.

Ένας καπνοπώλης του Λονδίνου είχε την περιεργία έμπνευσις νά παρουσιάσῃ στὴ γυναικεῖα πελατεία του τσιπούκια, δόσια μὲ κείνα πού χρησιμοποιοῦν οἱ ἄντρες, ἀλλὰ λιγὰκι μικρότερα καὶ λεπτότερα.

Ἐνᾶ ἄλλο χαρακτηριστικὸ πού εἶνε ἡ ποικιλία τῶν χρωματισμῶν. Τὰ τσιπούκια γιὰ γυναῖκες εἶνε πράσινα, πορτ-γαλάζια, ῥοζ κλπ.

— Ἡ παραγωγή ζάχαρης ἀποτελεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες προσπάθειες τῆς σημερινῆς

Ἡ Φρίντα δὲν δυσκολεύτηκε νὰ καταλάβῃ τί σήμαιναν αὐτὰ τὰ λόγια. Καί, μὲ τὸ θάρος τῆς γυναίκας ποὺ ἔχει ἀρκετὴ

Καὶ τότε ἔγινε κάτι τὸ ἀληθινὰ κω-
μικοτραγικό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Γκρέτα
Νέρε, ή γυναίκα - σκάνδαλο.

Η Μαχαράγιάς της Γκαούπουρ άρπαξε τη μακριά λόγχη ενός από τους σωματοφύλακες του και την πέταξε με όρμη πάνω στον άνθρωπο που είχε πάρει το θάρρος να του αναγγείλει αυτή την κακή είδηση. Ο δυστυχισμένος την δεχτηκε κατάστημα και κυλίστηκε νεκρός!

Ένας άλλος παρουσιάστηκε σε λίγο. 'Αλλά κι αυτός δεν είχε καλύτερη τύχη από τον πρώτο. Ο μαχαράγιάς πρόσταξε να τον κόψουν τη γλώσσα και να τον κρεμάσουν με το κεφάλι προς τα κάτω.

Επειτα σηκώθηκε από τη θέση του και διευθύνθηκε με άργα βήματα στο δωμάτιο της αγαπημένης του Σάντρα.

Η όμορφη μαχαράνι φαινόταν σά να κοιμόταν. 'Αλλά το κορμί της ήταν παγωμένο κι η καρδιά της δεν χτυπούσε πιά.

Ο μαχαράγιάς κάθισε στην άκρη του κρεβάτιού της κι έμεινε σ' αυτή τη θέση όλη την ημέρα κι όλη τη νύχτα, χωρίς να κάνει την παραμικρή κίνηση, χωρίς ν' ανοίξει ούτε μια φορά το στόμα του.

Τέλος, το άλλο πρωί, σηκώθηκε από τη θέση του και πήγε να κλειστή στο δωμάτιό του.

Επειτα από δυο μέρες, το άψυχο σώμα της μαχαράνι μεταφέρθηκε σ' ένα λοφίσκο, κοντά στις όχθες του Γάγγη, για να παραδοθεί στις φλόγες μιας μεγάλης πυράς.

Η «πύρινη παγόδα»

Η πυρά αυτή είχε τρία «πατώματα», που χωρίζονταν με σιδερένια δοκάρια μεταξύ τους. Στο πρώτο απ' αυτά έβαλαν τις πέντε σκλάβες που υπηρετούσαν τη μαχαράνι, στο δεύτερο το γιατρό και τους δυο βοηθούς του και στο τρίτο τη μαχαράνι.

Ο ίδιος ο μαχαράγιάς της Γκαούπουρ έπεσπτάησε στην εγκατάστασι αυτής της «πύρινης παγόδας» και στις προετοιμασίες της καύσεως. 'Επειτα, όταν έφτασε η κατάλληλη στιγμή, έδωσε το σύνθημα ν' αναβη η πυρά.

Οι φλόγες έζωσαν τις πέντε δυστυχισμένες υπηρέτριες και μετέβαλαν σε πυροτεχνήματα τα κορμιά τους. 'Επειτα ανέθηκαν άργα στο δεύτερο «πάτωμα», όπου δεν είχαν να κάμουν τίποτ' άλλο από τ' άπανθρακώσουν τα πτώματα του γιατρού και των βοηθών του. Γιατί και οι τρεις είχαν πεθανει από ασφυξία. Στο τέλος, η φωτιά ανέθηκε στο επάνω «πάτωμα», όπου βρισκόταν το πτώμα της νεκρής μαχαράνι.

Η διαδικασία της καύσεως κράτησε δέκα έφτα ώρες. Καί, σ' όλο αυτό το διάστημα, ο μαχαράγιάς δεν άπομακρύνθηκε ούτε στιγμή από το λόφο. Ο καπνός και η κνίσσα, που σκόρπιζαν σάρκες, γυρά οι καιόμενες ανθρώπινες σάρκες, τον μεθούσαν από χαρά. Αυτό το όλοκαύτωμα ήταν ο καλύτερος τρόπος για να εκδηλώσει τη μεγάλη λύπη, τον άφάνταστο πόνο, που του είχε προξενήσει ο θάνατος της αγαπημένης του Σάντρα. Κι όλοι όσοι έστεκαν ολόγυρά του συμμερίζονταν αυτή τη λύπη του και δεν βρήκαν τίποτε το παράξενο στο ότι είχε στοιχίσει τη ζωή όχτω άθων ανθρώπων.

Όλοκαυτώματα ζώων και ανθρώπων

Τα όλοκαυτώματα αυτού του είδους ήταν ανέκαθεν πολύ συνηθισμένα στις Ινδίες και θεωρούντο σαν ο καλύτερος τρόπος για να τιμήσει ένας ζωντανός τη μνήμη ενός προσφίλου του νεκρού.

Κατά τα τέλη του 18ου αιώνα π. Χ., ο μαχαράγιάς της Ζαούπουρ θρήνησε το θάνατο της πιο αγαπημένης από τις γυναίκες του, διατάζοντας τη θανάτωσι δυο ελεφάντων, δώδεκα άλλων ζώων διαφόρων ειδών και έννεα ατόμων. 'Ανάμεσα σ' αυτά ήταν και μια γρήα τροφός, που είχε αναθρέψει τη μαχαράνι καθώς και τη μητέρα της. Διαδόθηκε τότε πως ο θάνατος αυτών των έννεα ατόμων ήταν έκουσιος, ενώ, στην πραγματικότητα, θανατώθηκαν χωρίς τη θέλησή τους.

Αξιωματικώς εινε επίσης η περίπτωση του νιζάμ της Μπάλας που, κατά τις όρχες του 14ου αιώνα, έχτισε ένα μεγαλόπρεπο μωσαλείο στη νεκρή σύζυ-

γό του, ανάμιγνύνοντας στον πηλό το αίμα έπτακοσίων περσιου θυμάτων. Τα τετρακόσια απ' αυτά ήταν ζώα. Τα υπόλοιπα τριακόσια ήταν νέοι και νέες, που οι φρουροί του μαχαράγιά είχαν άρπάξει άπανθρώπα απ' όλες τις επαρχίες του κράτους του.

Έκουσιες εισφορές

Οι παλαιοί Ινδοί συγγραφείς αναφέρουν ότι, σε πανάρχαιες εποχές, οι αλικοί και οι ευγενείς εξέδελαν την λύπη τους για το θάνατο ενός μέλους από την οικογένεια του ηγεμόνος (σούζου, παιδιών, κλπ.) στέλνοντας του ένα μέλος από τη δική τους οικογένεια, που προοριζόταν ν' α-

Η διαδικασία της καύσεως κράτησε δέκα έφτα ώρες...

Όταν οι ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΔΕΣ ἀγαπούν

νεβή στην πυρά μαζί με το νεκρό. Οι πλουσιώτεροι απ' αυτούς συνώδευαν την προσφορά τους και με ανάλογο αριθμό ζώων. Σε πολλές περιπτώσεις, ο μαχαράγιάς χάριζε τη ζωή σ' αυτά τα άτομα. Τα σφραγίζουν τότε με μια ειδική σφραγίδα ανάμεσα στις ώμοπλάτες, που σήμαινε ότι ήταν ισόδια όφειλέτες απέναντι του ηγεμόνος και ότι έπρεπε να θυσιάσουν σ' οποιαδήποτε στιγμή τη ζωή τους γι' αυτόν. 'Αλλοτε πάλι, ο μαχαράγιάς διάλεγε ανάμεσα σ' αυτά τους αλίκους και τους υπηρέτες των άνακτόρων του ή πλουτίες με τις όμορφότερες από τις νέες το χαρμί του.

Η περίεργη αυτή συνήθεια διατηρήθηκε με διάφορες τροποποιήσεις, ως τις ημέρες μας σχεδόν. 'Αλλά σε πολλές περιπτώσεις έπροκάλεσε άγριες κι αίματηρες εξέγερσεις.

Μιά τέτοια εξέγερσις σημειώθηκε στη Χιντεραμπάντ, κατά τα τέλη του δεκάτου όγδοου αιώνα, όταν ο μαχαράγιάς θέλησε να στείλει στην πυρά μαζί με τη Νεύπάρ, τη νεκρή σύζυγό του και δυο από τις γυναίκες που την υπηρετούσαν.

Αυτές οι νέες ανήκαν σε δυο ισχυρότατες οικογένειες και οι γονείς τους, για να τις σώσουν από τον σκληρό κι άπανθρώπο θάνατο που τις περίμενε, ξεσηκώσαν το λαό σ' επανάστασι.

Οι επαναστάτες, που εινε πιθανόν ότι είχαν κι άλλες άφορμες εναντίον του μαχαράγιά, πολιορκήσαν το άνακτορό του, σκότωσαν πολλούς από τους φρουρούς κι έφτασαν ως τον προβάλαμο των διαμερισμάτων του.

'Αλλ' ο σκληρός μαχαράγιάς είχε μιά σατανική έμπνευσι. Πρόσταξε ν' αφήσουν ελεύθερα τα θηρία του θηριοτροφείου του, που άρχισαν να τρέχουν μέσα στους διαδρόμους και τις αίθουσες του άνακτορου, σπέρνοντας έτσι τον όλεθρο και τον πανικό μεταξύ του πλήθους.

Οι επαναστάτες, μ' όλη την πανωλεθρία που έπαθαν δεν έχασαν, ωστόσο, το θάρρος τους και έτοιμάστηκαν να πυρπολήσουν το άνακτορό, άφου προηγή-εφραξαν όλες τις έξοδοις.

Ο μαχαράγιάς αναγκάστηκε τότε να υποχωρήσει και, έπειτα από πολλές διαπραγματεύσεις, συμφώνησε να καούν, αντί για τις δυο γυναίκες, τα όμοιάματά τους, που ένας τεχνίτης σκάλισε πάνω σε ξύλο.

'Αλλ' η συμβιβαστική αυτή λύσις δεν έσωσε τις ακολούθους της μαχαράνι. Πέθαναν και οι δυο λίγο καιρό άργότερα από έναν περιεργο και μυστηριώδη μαρασμό, που αποδόθηκε σ' έκδηλησιν των θεών. Το πιθανώτερο εινε, ότι η αθυποβολή πως είχαν πεθανει πάνω στην πυρά τις ώδηγησε βαθμιαία στο θάνατο.

Οι ναοί της 'Ελλάρας

Οι λαβυρινθώδεις υπόγειοι ναοί της

'Ελλάρας, που προκαλούν και σήμερα ακόμη το θαυμασμό και το δέος, όφείλουν επίσης την προέλευσί τους στη μεγάλη λύπη που αισθανθηκε ένας άλλος μαχαράγιάς της Χιντεραμπάντ για το θάνατο της γυναίκας του.

Οι ναοί αυτοί εινε μιά σειρά από σπείρες, που προχωρούν σε βάθος ενός και πλέον χιλιομέτρου μέσα σ' ένα πελώριο βουνό από γρανίτη και που συγκοινωνούν μεταξύ τους με μυστηριώδεις διαδρόμους και καταπακτές.

Για την κατασκευή αυτού του λαβυρινθου εργάστηκαν χιλιάδες άνθρωποι και πολλοί απ' αυτούς δεν ξαναείδαν το φώς της ημέρας.

Η παράδοσις αναφέρει ότι κι ο ίδιος ο μαχαράγιάς της Χιντεραμπάντ τάφηκε ζωντανός μέσα σ' αυτό το λαβυρινθο κατά τη διάρκεια μιάς επίσκεψης του, γιατί παραπλανήθηκε μέσα στους μυστηριώδεις διαδρόμους και δεν μπόρεσε να ξαναβρη το δρόμο του.

Ο διάδοχός του διάταξε κατόπιν να φράξουν τις επτά εισόδους του λαβυρινθου, που ανοίχτηκαν και πάλι μόνο μετά την εγκατάστασι των Άγγλων στις Ινδίες.

Σκληρές ανθρώποβουσιες

Σε ώρισμένες περιοχές των Ινδιών, που παρέμειναν για πολλούς αιώνες σε ημιβάρβαρη κατάστασι, η έκδηλωσις της λύπης για το θάνατο ενός προσφίλου προσώπου έπαιρνε τη μορφή αληθινής τραγωδίας.

Οι άνθρωποι αυτών των περιοχών είχαν συνήθει να βλέπουν το θάνατο σαν ένα παντοδύναμο θεό, που είχε δικαίωμα πάνω στη ζωή τους και που έπρεπε να τον εξευμενίζουν σε κάθε στιγμή. 'Όταν συνέβαινε, λοιπόν, να πεθάνει ένα νεαρό μέλος της οικογενείας, ο πατέρας έτρεχε να συμβουλευθι τους ιερείς του Σίβα, που του υπεδείκνυν με ποιο τρόπο θα εξευμενίσει τον τρομερό θεό. Τα μέσα αυτά συνίστατο κυρίως σε άκρωτηριασμούς, σε στρεβλώσεις και σε παντός είδους κακώσεις, που ο πατέρας ήταν υποχρεωμένος να έκτελεση είτε πάνω στον ίδιο τον εαυτό του, είτε σε άλλα μέλη της οικογενείας του, για να προλάβη μεγαλύτερο κακό.

Η Ινδική δεισιδαιμονία σ' αυτό το κεφάλαιο υπερβαίνει κάθε όριο. Για τους Ινδούς, είτε στη μουσουλμανική, θησκειά ανήκουν, είτε στη βραχμανική, μιά συμφορά αποτελεί προάγγελο πολλών άλλων που πρόκειται να έπακολουθήσουν. 'Ο μόνος τρόπος, λοιπόν, για να τις αποβληθι κανείς εινε, να υποβληθι σε έκουσιες θυσιες και στέρσεις. Μ' αυτό τον τρόπο, τα κακά πνεύματα εξευμενίζονται και ίκανοποιούνται.

Στην ίδια αντίληψη όφείλεται η συνήθεια να επικρατούσε άλλοτε στο Κασιμίρ και που συνίστατο στη θανάτωσι του πρωτοτόκου από τα παιδιά. Οι γονείς πίστευαν ότι μ' αυτό τον τρόπο θα γλυτώναν από μελλοντικές συμφορές και θανάτους που μπορούσαν ν' απειλήσουν την οικογένειά τους.

Οι παιδοκτονίες αυτές, με τις οποίες θ' ασχοληθούμε σ' ένα από τα προσεχή τεύχη μας αποτελούν μιά από τις πιο μελάνες σελίδες της κοινωνικής ζωής των Ινδιών.

Με τον καιρό, όμως, οι ανθρώποβουσιες αυτές εξαφανίστηκαν και οι γονείς αντί να θυσιάζουν τα μέλη της οικογενείας τους προτιμούσαν τις υλικές ζημιές εις βάρος της περιουσίας των. Έξαπλυναν π. χ. κοπάδια ζώων μέσα στα χωράφια τους, για να καταστρέψουν τα σπαρτά ή έβαζαν φωτιά σ' ένα μέρος από τα γεννημάτα τους ή θυσιάζαν ώρισμένο αριθμό ζώων, κτλ. Στην περιοχή του Παμίρ π. χ., αν το παιδί ήταν άγαρι, ο πατέρας ήταν υποχρεωμένος να θυσιάσει ένα μεγάλο ζώο ή ένα μικρό ζώο αν το παιδί ήταν κορίτσι. 'Ανάλογες θυσιες επικρατούσαν και σε πολλές άλλες περιοχές των Ινδιών.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Μυστικές οργανώσεις.

Σ' όλο αυτό το διάστημα ο μαχαράγιάς με την άκολουθία του παρευρίσκονταν εκεί...

Οι δέκα εντολές ΓΙΑ ΤΟ ΓΑΜΟ

Για την εξασφάλιση της συζυγικής ευτυχίας

Είνε πιθανότατον ότι το κύμα διαζυγίων, που παρατηρείται μεταπολεμικά, θάταν πολύ μικρότερο, αν οι γυναίκες είχαν μελετήσει ένα βιβλίο του 17ου αιώνα, που δείχνει το δρόμο για ένα ευτυχισμένο γάμο. Ο συγγραφέας του μιλεί για μια βασίλισσα, που παντρεύτηκε την κόρη της με κάποιο βασιλιά και της έδωσε τις εξής 10 εντολές για να ζήσει ταίριασμένη με τον άντρα της:

1) Φυλάξου απ' το θυμό του. 2) Φρόντιζε για τα φαγητά και τα ποτά του. 3) Φύλαξε τον ύπνο του τη νύχτα. 4) Νάσαι προσεκτική για τα χρήματά του. 5) Μην κοινολογής τα μυστικά του. 6) Νάγαπας τους φίλους του και ν' αντιπαθής τους εχθρούς του. 7) Νάσαι καλοτροπή και συμφιλιωτική. 8) Να μην έχεις πολλές απαιτήσεις. 9) Να υποχωρής στις επιθυμίες του. 10) Να μην είσαι ζηλιάρα.

Φαίνεται πως κάπως υπερβολικά αυτά τα παλαιά παραγγέλματα για τα σύγχρονα άντρουνα. Γιατί, στους 3 αιώνες πούχουν περάσει από τότε, έχουν γίνει μεγάλες αλλαγές στην οργανωσι του γάμου και της οικογενείας. Κι όμως, κατά βάθος, χρειάζονται και σήμερα όπως και πρό 300 ετών...

Αν πάλι προτιμάτε τις συμβουλές ενός ειδικού της εποχής μας, να οι «Δέκα εντολές για ένα ευτυχισμένο γάμο» του γνωστού Αμερικανού ψυχολόγου και κοινωνιολόγου δόκτορος Λούις Μπίστοκ:

1) Μην περιμένετε να βρῆτε το τέλειον. — Όλοι οι άνθρωποι, άντρες και γυναίκες, έχουν τα ελαττώματά τους. Πως λοιπόν θ' απαιτήση κανείς νάναι τέλειος; Ίσως ο άντρας σας νάναι πλάσμενος «κατ' εικόνα και όμοιοςιν» του Θεού, δεν μπορείτε όμως ναχετε την αξίωσι να συμπεριφέρεται σαν Θεός. Ίσως η γυναίκα σας νάναι «άγγελος», έχει όμως πάντοτε τα αδύνατα σημεία των ανθρώπινων πλάσμάτων... Άφου δεν είσατε σεις τέλειος, μη ζητάτε την τελειότητα στο σύντροφό σας. Συχνά, προσπαθώντας να διορθώσετε τον τρόπο της ζωής του, δεν κάνετε τίποτε άλλο παρά να σκοτώνετε την αγάπη του...

2) Καταπολεμήσατε τη μονοτονία. — Η ποικιλία είναι η «σάλτσα» όχι μόνο της ζωής, αλλά και του γάμου. Υπάρχει η ώρα για

το παιχνίδι όπως και για τη δουλειά, για την ήμλια όπως και για τη σιωπή. Η έξυπνη γυναίκα δεν άφνει τον άντρα της να πληγή ούτε μια στιγμή. Η μονοτονία μπορεί να θεωρηθῇ ο χειρότερος εχθρός του γάμου — τουλάχιστον εφόσον δεν εφορμίζεται ακόμη... ή πολυγαμία!

3) Σέβεσθε τις διαφορές. — Αυτές δημιουργούν συνήθως τους καυγάδες, ενώ απεναντίας οι αμοιβαίες υποχωρήσεις εξασφαλίζουν την οικογενειακή γαλήνη. Αν πάρετε πολύ στα σοβαρά τις διαφορές που σας χωρίζουν απ' το σύντροφο της ζωής σας, θα μαλώνετε κάθε τόσο μαζί του, και τότε η αγάπη θα φύγει απ' το παράθυρο... Είναι ωραία και χαρακτηριστική η παρακάτω ιστορία: «Ενας άρρωστος, ηλικίας 60 ετών, έκανε να σαστίση ο γιάντρος που τον εξέτασε, γιατί είχε οργανισμό και ανθερότητα ενός νέου 30 ετών.

—Είναι άπίστευτο! είπε ο γιατρός. Πως εξηγείται αυτή η φυσική σας κατάσταση;

—Ακούσατε... απάντησε χαμογελώντας ο άρρωστος. Όταν παντρεύτηκα, στα 25 χρόνια μου, κάναμε μια συμφωνία με τη γυναίκα μου για τις διαφορές που θα μας παρουσιάζονταν στο μέλλον. Αν είχε άδικο εκείνη, θα πήγαινε να κλειστή επί 3 ώρες στην κρεβατοκάμαρα. Αν το άδικο ήταν δικό μου, θάκανα 3 ώρων περίπατο... Κι' έτσι, στα τελευταία 35 χρόνια, ζούσα σχεδόν διαρκώς στο υπαίθριο!...

4) Αναπτύξετε κοινά ενδιαφέροντα. — Δεν μπορεί να διατηρηθῇ ένα άντρουνο, όταν οι δυο σύζυγοι τραβάνε καθένας προς άλλη διεύθυνσι. Πρέπει να στηρίξουν τη σχέση τους στις ίδιες βάσεις, σωματικές, ψυχικές και πνευματικές, να δημιουργήσουν κοινά ενδιαφέροντα — αν δεν έχουν ήδη — και μάλιστα να τ' αυξάνουν με τα χρόνια.

5) Ο σύντροφός σας πρέπει νάναι ίσος σας και συνεταιρικός σας. — Σε πολλά άντρουνα, υπάρχει μιο σχέσις κυρίου με υπηρέτη, ή προϊσταμένου με υφιστάμενου. Οι ταίριασμένοι όμως σύζυγοι είναι συνέταροι, με ίσα μερίδια στο συνεταϊρισμό τους.

6) Νάσατε γενναιοδωρία. — Ρώτησαν κάποτε μια νεόνυμφη: «Πότε γνά-

ρίσατε πραγματικά τον άντρα σου;» «Την πρώτη φορά που του ζήτησα λεφτά» απάντησε εκείνη.

Στα χρηματικά ζητήματα, ανήκει συνήθως στον άντρα η υποχρέωσι νάναι γενναιοδωρος. Αλλά η γενναιοδωρία πρέπει να δείχνεται και σ' άλλες περιπτώσεις: στην κατανόησι, στη συμπάθεια, στη συγγνώμη, στην ένθαρρυνσι, στον έπαινο, στην ευγνωμοσύνη, στην αγάπη, στην ελπίδα, στην πίστι...

7) Κρατάτε μακριά τα πεθερικά. — Να και μια ακόμη χαριτωμένη ιστορία, σχετικά μ' αυτό το ζήτημα: Μια κοπέλλα είχε ένα «φλέρτ» επί 5 χρόνια. Η μητέρα της άνηπομονούσε να την παντρεύη, αλλά η ελπίδα της έμενε άπραγματοποίητη. Τέλος, η κοπέλλα της είπε μια μέρα: «Δεν θέλω να παντρευτώ το Γιάννη, γιατί είναι άθεος. Φαντάσου ότι δεν πιστεύει πως υπάρχει Κόλασις!» «Παντρεύσου τον, κόρη μου — απάντησε η μητέρα, χαμογελώντας με σημασία — κι' αναλαμβάνω εγώ να τον κάμω ν' αλλάξῃ ιδέα!...».

Πραγματικά, πολλοί γάμοι, που θα μπορούσαν νάναν ο Παράδεισος, μεταβάλλονται σε Κόλασι απ' τα πεθερικά.

8) Να σέβεσθε την επιθυμία της μοναξιάς. — Υπάρχουν ώρες που ο άνθρωπος θέλει να ξεκουραστή, μόνος του, δίχως κανένα κοντά του — ούτε και τα πιο αγαπημένα του πρόσωπα. Αφίστε το σύντροφό σας να χαρή αυτή τη μοναξιά του, που θα τον προετοιμάση άλλωστε για να γυρίση κοντά σας με περισσότερη αγάπη και στοργή.

9) Νάσατε πάντα ειλικρίνη. — Ένα μικρό ψέμμα οδηγεί συνήθως σ' ένα μεγαλύτερο. Κι' ένα ψέμμα που επαναλαμβάνεται, γίνεται ύποπτο. Δεν μπορεί να ευτυχίση ένα άντρουνο χωρίς απόλυτη κι' αμοιβαία ειλικρίνεια, ακόμη κι στα μικρότερα πράγματα.

10) Προσταθήτε ν' αναπτύσσεσθε συνεχώς. — Ο γάμος πρέπει νάναι δυναμικός, κι' όχι στατικός. Πρέπει δηλαδή να προχωρήτε διαρκώς, να καλλιεργείτε ψυχικά και πνευματικά. Αν σταματήτε λίγο το ανέδασμα, είναι σαν να γλιστράτε πάλι προς τα κάτω.

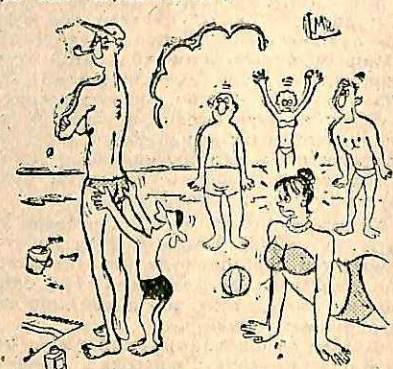
Γκάγκστερς γάτων

Οι Λονδρέζοι ιδιοκτήται γάτων, τα έχουν χαμένα. Από κάποιο καιρό έχει εμφανισθῇ εκεί μια συμμορία κακοποιών, που κλέβουν τα δυστυχισμένα τετράποδα, τα στραγγαλίζουν και κατόπιν πουλουν τα δερμάτα τους στα καταστήματα γουναρικών. Παρ' όλες τις προσπάθειές της, η αστυνομία δεν κατάρθωσε ακόμη ν' ανακαλύψῃ τα ίχνη των κακοποιών.

Να λοιπόν ένα νέο είδος «εμπορίου» που το δημιουργήσε ο πόλεμος. Η πρόδοος, βλέπετε, δεν είναι μόνο στον τεχνικό και πνευματικό τομέα.

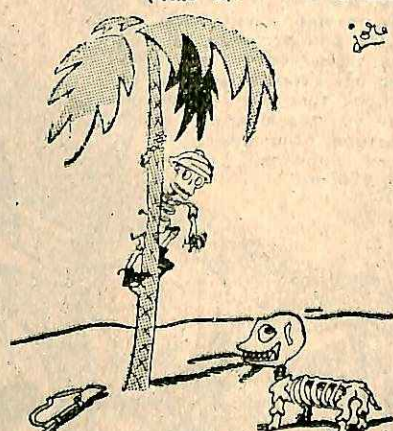

—Θέλετε ένα εισιτήριο για τον χώρο των πυρσοβεστών;

ΤΥΦΛΟΜΥΓΑ

—Η θεία Αιμιλία!... (Από την «France - Hebdo»)

Επιμονή...

—Χθές που φύγατε απ' εδώ, ήσαστε κατά είκοσι χρόνια νεώτερη. Πως ξαναγίνατε έτσι; —Έλαδα, σήμερα το πρωί, τον λογαριασμό σας!... (Από την «Presses»)

ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ στις τροφές

Το κυνήγι της Ύπηρεσίας
Ελέγχου

Καθώς ένας έπόπτης της Ύπηρεσίας Έλέγχου Φαρμάκων και Τροφίμων επιθεωρούσε ένα αμερικανικό εργοστάσιο κονσερβών, το βλέμμα του έπεσε σ' ένα βαρέλι, που βρισκόταν σε μιάν άκρη της αποθήκης. Καί διάβασε πάνω το όνομα μιάς χημικής ουσίας: «Θειουρία».

—Σε τί το χρησιμοποιείτε, αυτό; ρώτησε το διευθυντή του εργοστασίου.

—Βουτάμε μέσα τα ροδάκινα, πριν τα κάνουμε κομπόστα, του έξηγησε εκείνος. Έτσι, διατηρείται θαυμάσια το χρώμα τους. Είναι μια καινούργια μέθοδός μας, περίφημη!

Όστόσο την άλλη μέρα, οι αμερικανικές αρχές απαγόρευσαν αυτή την «περίφημη» μέθοδο. Συγχρόνως, κατέσχεσαν και κατέστρεψαν όλες τις κομπόστες ροδάκινου του εργοστασίου. Γιατί η θειουρία είναι μια δηλητηριώδης ουσία, που παρεμποδίζει τη λειτουργία του θυρεοειδούς αδένος και συνεπώς μπορεί να προκαλέση «κρετινισμό» (ένα είδος ηλιθιότητας) στα παιδιά και «μυξοέδημα» (μια παρόμοια άρρωστεια) στους ενήλικους.

Όστόσο, οι άρμόδιες αμερικανικές αρχές δεν μπορούν να επέμβουν τόσο αποτελεσματικά και προληπτικά σ' όλες τις περιπτώσεις ύποπτων τροφίμων, γιατί τις δεσμεύει η νομοθεσία, που είναι πολύ ελαστική σ' αυτό το ζήτημα. Άρκει να πούμε ότι, πρό 11 ετών ακόμη, δεν χρειαζόταν καμιά άδεια, για να κυκλοφορήση ένα νέο φάρμακο στην αμερικανική αγορά!

Οι φαρμακευτικές εταιρείες περιορίζονταν τότε να δοκιμάζουν πρόχειρα τα καινούργια προϊόντα τους πάνω σε ζώα, αμελώντας να εξακριβώσουν τ' αποτελέσματά τους στους ανθρώπους.

Το 1937 όμως, δηλητηριάσθηκαν 107 άτομα από μια διάλυσι σουλφαμιλαμίδης σε διαιβυθολογική. Στην περίπτωση αυτή, η σουλφαμιδῆ ήταν άβλαβής, αλλά το διαλυτικό υγρό ήταν δηλητηριώδες. Έπειτα λοιπόν απ' τους αλλεπάλληλους ατυχείς θανάτους, το Κογκρέσσον ψήφισε έπειγόντως ένα νόμο που έ-

Παροιμίες

Πριν ρωτήσης για το σπίτι, ρώτησε για τους γειτόνους.

Ο χαμάλης θυμάται τον Θεό, μόνο όταν έχῃ φορτίο στον ώμο.

Βρίσκονται στο δρόμο κι' αποπνούνται στην αύλη.

Η μεγάλη αδυναμία του άνδρός, είν' η τσέπη του.

Το πιπέρι πουλιέται με το δράμι κι' ο ασέβστης με το κατάρτι.

Στους κηπουρούς πᾶς να πουλήσης λουλούδια:

Κανένας μπακάλης δεν λέει πως το λάδι του είνε βολό.

Η μαγιά του γείτονα δεν κάνει για το ψωμί σου.

Όποιος κοιμάται με μωρά ξυπνάει μουσκεμένος.

Στο πένθος μας καλᾶτε, στο γάμο μας ξεχνᾶτε:

πέβαλλε αὐστηρό προληπτικό έλεγχο στα φάρμακα.

Δεν εφορμώθηκε όμως παρόμοιο μέτρο και για τα τρόφιμα — μολοντι, στα τελευταία χρόνια, οι κατασκευασταί κονσερβών, κλπ. προσθέτουν διάφορες νέες χημικές ουσίες στα προϊόντα τους. Έτσι, δεν ξέρει κανείς ποιους κινδύνους μπορεί να κρύβουν οι ουσίες αυτές, ιδίως όταν εισάγονται κατά μικρές δόσεις και συνεχώς επί μακρό χρονικό διάστημα στον ανθρώπινο οργανισμό.

Τελευταίως ακόμη, παρουσιάσθηκε μια τέτοια περίπτωση μ' ένα άλας, το «χλωριούχον λίθιον», που διαφημιζόταν ως κατάλληλο για ν' αντικαταστήση το κοινό αλάτι για άρρωστους που έπασχαν από «πίεσι» ή από άλλες ασθένειες στις οποίες επιβάλλεται δίαιτα δίχως αλάτι. Το συνιστούσαν μάλιστα και πολλοί γιατροί στους πελάτες των. Ξαφνικά όμως, επενέβη η Ύπηρεσία Έλέγχου Φαρμάκων και Τροφίμων κι' απαγόρευσε τη χρῆσι του, γιατί είχαν δηλητηριάσει τέσσερα άτομα απ' αυτό. Έγιναν μάλιστα τότε, επί πολλές ημέρες, ραδιοφωνικές εκπομπές κάθε ώρα, που συνιστούσαν στο κοινόν να μη ξαναμεταχειρισθῇ ποτέ την επικίνδυνη αυτή ουσία.

Με την ευκαιρία αυτή, καθορίσθηκε μ' ένα κυβερνητικό διάταγμα ότι τα προϊόντα που χρησιμοποιούνται για τη δίαιτα των ασθενών, πρέπει να θεωρούνται φάρμακα κι' όχι τρόφιμα, κι' επομένως να υποβάλλονται σε προληπτικό έλεγχο. Όστόσο ο περιορισμός αυτός επεδιήθη κάπως αργά, όταν είχαν πια πεθάνει τέσσερα άτομα απ' το χλωριούχον λίθιον.

Για τη συντήρησι των κρασιών χρησιμοποιοιέτο ανέκαθεν το διοξείδιον του θείου, που τα έμποδιζε να ξυνίσουν. Αλλά η ουσία αυτή παρουσίαζε διάφορα μειονεκτήματα. Πρό 2 ετών λοιπόν, 25 αμερικανικά οίνοποιεία την αντικατέστησαν με «μονοχλωροεϊκόν οξύ», ένα υγρό θαυμάσιο κατά του ξυνίσματος των κρασιών... αλλά δηλητηριώδες! Όταν το ανακάλυψε η αρμόδια υπηρεσία, επενέβη και κατέστρεψε κάμποσες εκατοντάδες τόνους κρασι, καθώς και 500 τόνους μύτρα. Για να πάρη όμως αυτό το μέτρο, χρειάστηκε πρώτα να ξεσπάσῃ μια αληθινή επιδημία έμετων και διαρροίας που ώφειλοντο στο μονοχλωροεϊκόν οξύ.

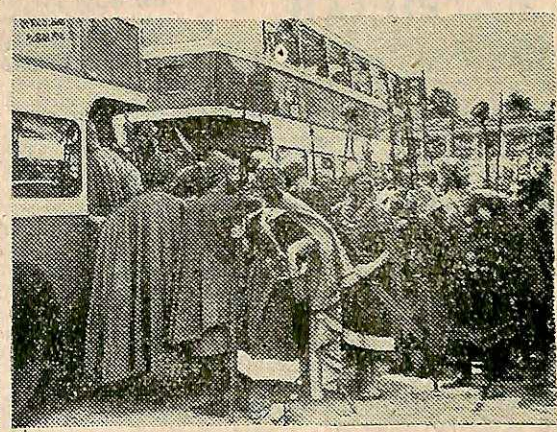
Το ίδιο δηλητηριώδες συντηρητικό είχε αρχίσει να χρησιμοποιείται και για το χυμό πορτοκαλιού που μπουтилиζόταν ένα εργοστάσιο του Σικάγου. Ως ότου σταματήση η χρῆσις τους είχαν πουλήθῃ 45.000.000 τέτοια μπουκάλια.

Για τη συντήρησι των θαλασσινών, μερικά κονσερβοποιεία πρόσθεταν μιάν άλλη επικίνδυνη χημική ουσία, μιά ένωση «τεταρτατογούς αμιωνίου». Μ' αυτήν π.χ. κρυβόταν η μωρώδια που αρχίζαν να παίρνουν τα μισοχαλασμένα καλαμαράκια. Αλλά οι χημικοί της Ύπηρεσίας Έλέγχου απέδειξαν ότι η ουσία αυτή είναι άριστο αντισηπτικό για πληγές, έχει όμως δηλητηριώδεις ιδιότητες μέσα στην τροφή. Έτσι, απαγορεύθηκε στο έξης η χρησιμοποίησι της.

Για τον ίδιο λόγο απαγορεύθηκε η εισαγωγή κονσερβών ψαριών απ' την Κίνα, την Πορτογαλία και την Ισπανία, που περιείχαν για τη συντήρησι τους καυστικό κι' επικίνδυνο σαλικυλικόν οξύ.

Τώρα, η αρμόδια υπηρεσία εξετάζει αν πρέπει να επιτραπῇ να εξακολουθήση η χρησιμοποίησι μιάς ουσίας που προσθέτουν τα μεγάλα άρτοποιεία στο ψωμί και που το διατηρεί μαλακό και «φρέσκο» επί 3 — 4 ημέρες.

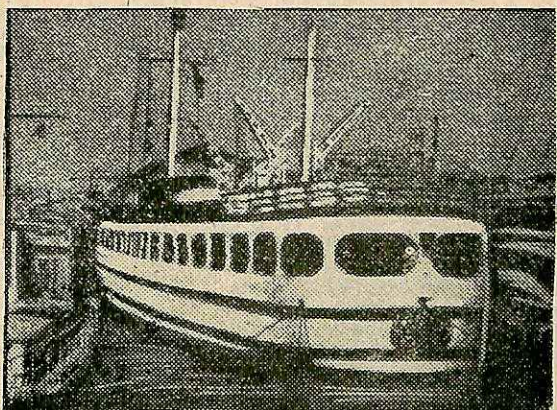
PITA ANTONY

ΟΙ ΒΙΚΙΝΓΚΣ... ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ
ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ

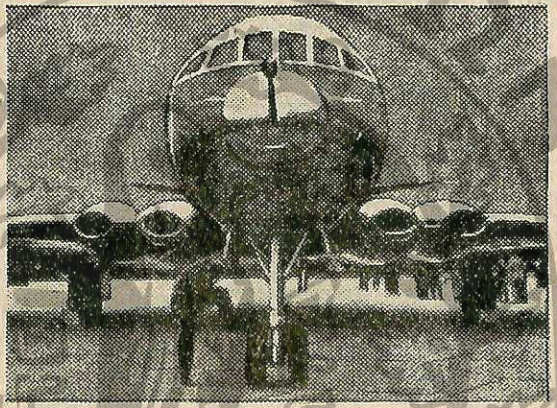
Θα σάς είνε άσφαλῶς γνωστή από τον καθημερινό τύπο η «εϊσθητική εισβολή της Άγγλιας» που έγινε τελευταίως από μερικούς Δανούς που θέλουν ν' αναπαραστήσουν την έπιδρομή που έκαναν πρό αιώνων οι πρόγονοί τους Βίκινγκς. Οι σύγχρονοι «κουρσάροι» όμως δεν είνε τίποτε άλλο τὸ κοινό με τους πολεμάρχους και άδάμους προγόνους τους, εκτός απ' τη στολή και τὰ γένεια. Στην εικόνα μας μερικοί από τους «εϊσβολείς» αγωνίζονται, μετά την απόβας, να καταλάβουν θέσεις στα άγγλικά λεωφορεία.

(Φωτογραφία Keystone)

ΤΟ ΠΙΟ ΩΡΑΙΟ ΓΙΩΤ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πρόκειται για ένα παλιό καταδωτικό υποβρυχίων, 6 φουδιασμένο με ραντά, που αναπτύσσει ταχύτητα 26 κόμβων και μπορεί εύκολα να διασχίση τον Ατλαντικό. Το πλήρωμά του αποτελείται από 30 άνδρες. Το πλοίο αυτό, αξίας ενός διοικητομυρίου ναυλικών φράγκων, είνε το δώρο που έκανε ο Πορτο-Ρικανός κρίσας Μπενίτες Ρέσταζ στην Γαλλίδα σύζυγό του, την ημέρα των γενεθλίων της. Αξίζει να σημειωθῇ πως η τυχερή αυτή νέα πουλούσε πρό ετών βιολέττες σε διάφορα παρισινά κέντρα.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΠΙΒΑΤΙΚΟ ΑΕΡΙΟΠΡΟΒΟΥΜΕΝΟ

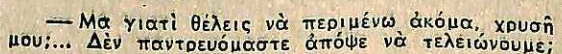
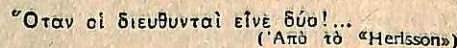
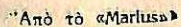
Αυτό είνε το νέο μοντέλο αεριοπροβουμένου αεροπλάνου Χαβίλλαντ — Κομήτης που δοκιμάζεται κατ' αὐτάς στην Άγγλια. Οι κατασκευασταί του πιστεύουν πως το νέο αυτό αεροπλάνο θα καταλάβῃ συντόμως την πρώτη θέση στην εμπορική αεροπορία. Μπορεί να μεταφέρῃ 36 επιβάτες με μέση ταχύτητα 500 χιλμ. την ώρα και είνε εφοδιασμένο με 4 μωτέρ. Τα 14 πρώτα άγοράστηκαν ήδη από μιά Βρετανική εταιρία έναερίων συγκοινωνιών.

Ἡ εὐεργετική Σχολή τῆς Χ.Ε.Ν.

Ὁ Ἑρωτας

.....

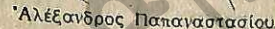
ἄντρα της — οὔτε κι' ὅταν τῆς καί-
γεται τὸ φαγητό!...

— Θέλω ένα επικίνδυνο ζώο μ' ἔξη γράμματα
 πού τ' ὀνομά του ν' ἀρχίζει ἀπὸ «Τ»...
 (Ἀπὸ τὸ «Marius»)

Κι' ἔκαμε νὰ τὸν κρατήσῃ
 μὲ τὰ χέρια. Ἀλλὰ τὸ δρᾶ-
 μα ἐληῖξεν γιὰτὶ ἀντελήφθη τὴν

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Βίλλα των Ρόδων, μιά απ' τις πιο κομψές, τις πιο ωραίες, του Σαιν Ζερμαίν, ήταν χτισμένη πάνω στην απαλή ανηφορία ενός λόφου. Η κυρία Μοντέ καθόταν στην ταράτσα προς το μέρος του πάρκου. Κοντά της βρισκόταν ο γιός της, που μόλις είχε γυρίσει απ' την αιχμαλωσία.

— Ξέρεις, μου τηλεφώνησε η Περίε, είπε η κ. Μοντέ.

— 'Α! και τί σου είπε;
— Πώς θάρρη να σε δώ;
— Από τώρα έπισκέψαις;...

— Πάνε τέσσερες μέρες που γύρισες, είνε μιά απ' τις πιο στενές οικογενειακές φιλίες μας, μην το ξεχνάς. Αυτομονεί να σε δώ. Έπειτα είσατε τόσο φίλοι οι δύο σας.

— Η πόρτα άνοιξε ξαφνικά στον κήπο και η κ. Μοντέ φώναξε έκπληκτη:

— Νά την!
Μιά νέα όλη γοητεία και χάρι παρουσιάστηκε. Ένα θαυμάσιο, ωραίο πρόσωπο, με επιδερμίδα μάρ, με γαλάνα μάτια και κατάξανθα μαλλιά. Ήταν η Μαργαρίτα Περίε.

— Καλημέρα! φώναξε. Πόσο είμαι ευτυχισμένη που σας βλέπω!

Και γυρίζοντας προς το νέο:

— Καλημέρα, Πάλ, χαίρω πολύ που γύρισες.

— Εκείνος χαμογέλασε κι' έσφιξε τα χέρια της. — Πώς; Δεν με φίλας; Ύστερα από τόσον καιρό που είχα να σε δώ; Δεν είμαι ή παλιά, καλή σου φίλη;

Και του πρόσφερε το δροσερό της μάγουλο. Ο νέος έσκυψε και τη φίλησε. Η Μαργαρίτα καθίσε απέναντί του.

— Αδυνατίσες λίγο και χλώμισες κάπως, μα μου φαίνεσαι καλύτερα από άλλοτε, του είπε χαμογελαστή.

— Εκείνος κούνησε το κεφάλι του και ψιθύρισε:

— Είσαι πολύ καλή, Μαργαρίτα.

— Όχι, λέω εκείνο που βλέπω. Κι' εσύ τί λες για μένα; Πώς σου φαίνομαι; Μεγάλωσα,λάχυνα;

Ο νέος απάντησε φευγαλέα:

— Κάπως...

— Πάλ, είπε η μητέρα του, η Μαργαρίτα δεν είνε λιγότερο όμορφη από άλλοτε. Δεν βρίσκεις παιδί μου;

— Μά, ναι, ναι, τώρα είνε πιο ωραία. Άλλα μέσα σε τέσσερα χρόνια αλλάζει κανείς.

Ακολούθησε σιωπή. Γύρω άκούγονταν τα μελίσσια που βούιζαν.

— Δεν μιλάς, Πάλ, είπε η Μαργαρίτα. Δεν λες τίποτα; Μήπως έκανα άσχημα που βιάστηκα ναρθώ; Μήπως είσαι κουρασμένος απ' το ταξίδι σου;

Τότε προς μεγάλη έκπληξη της νέας, η κ. Μοντέ ξέσπασε σε κλάματα και είπε με φωνή που την έπνιγαν οι λυγμοί:

— Έτσι είνε, μικρή μου Μαργαρίτα, απ' την ημέρα που γύρισε. Μ' όλο που τίποτα δεν μπορεί να λιγοστέψη τη χαρά μου που τον ξαναβλέπω, θλίβομαι να τον νοιώθω τόσο άφηρημένο. Μόλις με κυττάζει. Τα μάτια του τάχει διαρκώς χαμηλωμένα. Φυσικά συλλογίζεται εκείνους που άφησε εκεί κάτω κι' όλο γι' αυτούς μιλάει.

— Δεν πρέπει να ξεχνάς, καλή μου μητέρα, πως δε συνήλθα ακόμα έντελώς. Τα πόδια μου έξακο; λουθούν να με πονούν. Είμαι σαν ανάπηρος και μ' αυτή την κατάσταση δεν μπορεί κανείς νανε χαρούμενος και να φλυαρή.

— Μά τί έχεις λοιπόν; ρώτησε η Μαργαρίτα.

— Ο καυμένος ο Πάλ υποφέρει απ' τα πόδια του, είπε η κ. Μοντέ. Δεν μπορεί ακόμα να περπατήσει καλά.

— Κάνουμε έναν περίπατο; του πρότεινε σε λίγο Μαργαρίτα.

— Περίπατο; Πού;...

— Στο πάρκο, όπου κοιμούνται οι παιδικές και νεανικές αναμνήσεις μας. Μπορεί να βρούμε εκεί την κούνια μας. Θυμάσαι τις τρομαγμένες μου φωνές όταν μ' έσπρωχνες πολύ ψηλά;

— Ναι, θυμάμαι, απάντησε εκείνος με θλιμμένη φωνή. Εκεί κάτω, καθώς κυλούσαν οι δυστυχισμένες μας μέρες, μέσα στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως, μόνο οι αναμνήσεις μας κρατούσαν στη ζωή.

— Με σκεπτόσουν;

— Ναι, σκεπτόμουν τα όραία σου, τα γαλάνα σου μάτια, τα ξανθά σου μαλλιά...

Σώπασε.

Όταν κατέβηκαν τη σκάλα, ο Πάλ άφησε το χέρι της Μαργαρίτας και βαδίζε κοντά της. Εκείνη παραξευτέθηκε που τον έβλεπε να περπατάει με βήμα γοργό και ζωηρό.

— Πάλ, είπε, δεν πιστεύω καθόλου το παραμύθι των πονεμένων σου ποδιών. Ένα άδω ψέμμα για τη μαμά σου βέβαια. Κάτι άλλο συμβαίνει.

Ο Πάλ δεν απάντησε.

— Δεν έχεις πια έμπιστοσύνη σε μένα; ρώτησε η Μαργαρίτα.

Κι' έσκυψε να κόψη ένα λουλούδι. Όταν σηκώθηκε, ο Πάλ βρισκόταν μακριά της.

— Πάλ, στάσου! Στάσου!... του φώναξε.

Ο Πάλ στάθηκε. Η Μαργαρίτα έτρεξε κοντά του. Βρισκόταν κοντά στη μεγάλη στέρνα.

— Μαργαρίτα, δόσμου το χέρι σου. Νοιώθω τη δροσιά του νερού. Μά δεν ξέρω κατά που να γυρίσω. Δε βλέπω πια... Είμαι... τυφλός...

Τον έπιασε απ' τα χέρια, τον τράβηξε κοντά της. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Ένοιωθε 'λιγγο. Μά, μ' όλο τον άδασταχο πόνο της, μ' όλη την απελπισία της, συγκέντρωσε όλη της τη δύναμη, και του είπε με χαρούμενη τόξα φωνή:

— Μην απελπίζεσαι, Πάλ... Είνε καιρός πού;...

— Ένας χρόνος.

— Και τα γραμματά σου;

— Τάγραφε ένας φίλος που μπορούσε να μιμηθή το γραφικό μου χαρακτήρα. Έκανα το πάλ για να γίνω καλά. Φτωχή μου μητερούλα, πως θα της το πώ; Δεν θέλησα να μάθω άμέσως.

— Κι' ο πατέρας;

— Αυτός το ξέρει. Ήμουνα άναγκασμένος να του το πώ, γιατί αλλιώς πως θα μπορούσα να γυρίσω μέσ' στο σπίτι, να κατεβαίνω τη σκάλα; Και τώρα, οι δύο μας, τα κανονίζουμε καλά με το παραμύθι των ποδιών μου που πονούν. Κι' εσύ, Μαργαρίτα, τί κάνεις; Τί γίνεται ο άντρας σου;

— Πέθανε, πάει τώρα ένας χρόνος.

— Τώρα είσαι ελεύθερη, ψιθύρισε ο Πάλ.

— Η νέα δεν απάντησε άμέσως. Σε λίγες στιγμές ο Πάλ ένοιωσε δυο μπράτσα να τον αγκαλιάζουν.

— Ελεύθερη για σένα, αγάπη μου, ψιθύρισε Μαργαρίτα. Δεν έπαφα ποτέ μου να σ' αγαπώ.

— Τότε γιατί παντρεύτηκες;

— Το ξέρεις πολύ καλά ότι με πίεσαν τότε...

Και τα χείλη της ένώθηκαν με τα δικά του.

— Έσυ θα είσαι ο άντρας μου, ξανάπε, από ρώντας και ή ίδια που εύρισκε τέτοιο θάρρος.

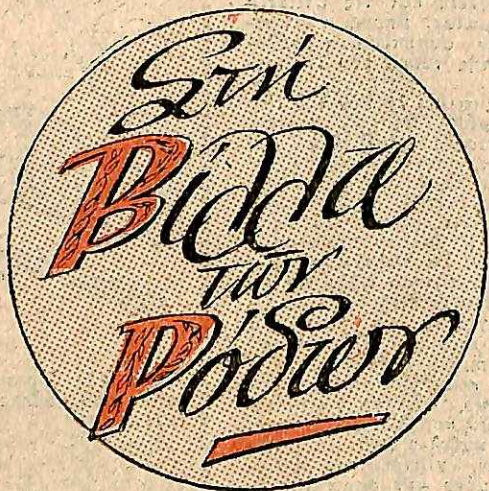
— Μαργαρίτα! γλυκεία μου Μαργαρίτα! ψιθύρισε ο Πάλ. Τί κρίμα, να μην μπορώ να δώ το ωραίο σου πρόσωπο!

— Μήπως δεν το ξέρεις;

— Ναι, το ξέρω... αλλά...

Αγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν πάλι. Έπειτα πήραν το δρόμο για το σπίτι. Η χαρά της ζωής ξαναγεννήθηκε μέσα τους με τον έρωτα.

ΖΑΚ ΛΟΜΠΑΡ

Δραματικό διήγημα

J. MATEY

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η μικρούλα, ευαίσθητη και πολυαγαπημένη Ρόζα Γκρεβίλ, κόρη της Έλειςας Γκρεβίλ, νεαρής, ωραίας κι' ευπόρης χήρας, πηγαίνει να περάσει τον τελευταίο μήνα του καλοκαιριού στη Λυών, κοντά στη θεία της κ. Σενιέ. Εκεί γνωρίζει τον νεαρό υπάλληλο στα γραφεία μιας βιομηχανικής εταιρείας, Έρρικο Φλεμάν.

Η Ρόζα είναι άγγελικα ωραία. Αλλά κι' ο Φλεμάν είναι ο τύπος της άρενας, της ανδρικής ομορφιάς, γοητευτικός, θερμός, παράφορος.

Οι δυο νέοι αγαπιούνται τρελά κι' όρκίζονται αιώνια αγάπη. Μόλις γυρίζουν στο Παρίσι ο Έρρικο θα παρουσιαστεί στη μητέρα της αγαπημένης του και θα ζητήσει το χέρι της.

Η Ρόζα, άμεσως μετά την επιστροφή της, ανοίγει στη μητέρα της την καρδιά της. Η κ. Γκρεβίλ μένει καταπληκτική, ανησυχεί, τρέμει για την κόρη της. Ωστόσο, την αγαπάει τόσο πολύ που υποκύπτει και δέχεται τον Έρρικο στο σπίτι της. Χάρη μάταια της εύχιας της Ρόζας το επιπρέπει να πηγαίνει να την βλέπει. Συγχρόνως όμως, η ως τη στιγμή εκείνη ασπής στον έρωτα της νεαρής χήρας, που κι' ακραία από κάθε έγκλημα πειρασμού, νιώθει να ακατανίκητο πάθος να την παροτρύνει ολέθρια προς τον νοσηλευτικό αγαπημένο της κόρης της. Μάταια όμως η καταγλις την σφίγγει από το πάθος αυτό. Το ίδιο συμβαίνει και με τον Έρρικο. Η όριμη ομορφιά της κ. Γκρεβίλ τον μεθεύ, του δακρύει το νου... Κι' ένα απόγευμα που έξω μαινεται η καταγλις την σφίγγει αφανικά στην αγκαλιά του και την φιλεί στο στόμα σαν τρελός!

Η Ρόζα δεν άργει ν' αντιληφθεί τι συμβαίνει. Η τρομερή αποκάλυψη τη ρίχνει στο κρεβάτι με δυνατό πυρετό. Έξαλλη η μητέρα της φωνάζει το γιστό.

Η Ρόζα περνά ημέρες πυρετού και αγωνίας. Η μητέρα της της δίνει εξηγήσεις κι' αναγκάζεται να καλέσει στο σπίτι τον Έρρικο που έχει εξαφανισθεί. Εκείνος πηγαίνει και καθησυχάζει τη Ρόζα. Η κ. Γκρεβίλ αποφασίζει να κλείσει σε μοναστήρι μετά το γάμο της κόρης της.

Γίνεται ο γάμος κι' η εύτυχια ξαναμπαίνει στο σπίτι. Μάη η γαλήνη δεν κρατάει πολύ. Μία μέρα ο Έρρικο παρασύρεται και πάλι απ' το πάθος του για την κ. Γκρεβίλ. Η Ρόζα το αντιλαμβάνεται και πάλι στην απελπισία της πέφτει απ' το παράθυρο του δωματίου της. Εύτυχως δεν τραυματίζεται σοβαρά. Γίνεται καλά απ' τα τραύματα της κι' η μητέρα της φεύγει πια για να ζήσει μακριά της στο μοναστήρι. Περνούν οι μήνες. Η Ρόζα αποχτάει παιδικά. Ο Έρρικο είναι πια δικός της. Αλλά η Μαίρα είναι σκληρή. Αφανικά ο σύζυγος της την αφήνει ένα βράδυ μόνη και φεύγει τάχα με τους φίλους του.

Οι φόβοι της Ρόζας δεν ήταν αδικαιολόγητοι. Δεν την γελούσε η καρδιά της. Η καρδιά της γυναίκας που αγαπάει είν' ένας άσφαλης δέκτης που την ειδοποιεί για τους κινδύνους που την απειλούν. Αντιθέτως ο δέκτης της καρδιάς των αντρών... κοιμάται. Κι' έτσι μαθαίνουν τελευταίοι τη συζυγική συμφωνία τους.

Ο Έρρικο είχε αλλάξει τον τελευταίο καιρό. Φαινόταν νευρικός, αφηρημένος. Άργουσε να γυρίσει στο σπίτι. Κάπου-κάπου συνήθεια που δεν την είχε άλλοτε.

Η Ρόζα προσπαθούσαν στην αρχή ότι δεν πρόσεχε τίποτε. Μα και το παραμικρό την έκανε να υποφέρει. Έκλαιγε όταν έμενε μόνη της στο σπίτι και δεν είχε άλλη παρηγοριά απ' το παιδάκι της. Τη μητέρα της δεν ήθελε να την ενοχλήσει πριν βεβαιωθεί ότι την απειλούσε πραγματικά κάποιος σοβαρός κίνδυνος.

Όταν την έπνιγε η μοναξιά έσφιγγε το 4ον

αδικοιολόγητοι. Δεν την γελούσε η καρδιά της. Η καρδιά της γυναίκας που αγαπάει είν' ένας άσφαλης δέκτης που την ειδοποιεί για τους κινδύνους που την απειλούν. Αντιθέτως ο δέκτης της καρδιάς των αντρών... κοιμάται. Κι' έτσι μαθαίνουν τελευταίοι τη συζυγική συμφωνία τους.

Ο Έρρικο είχε αλλάξει τον τελευταίο καιρό. Φαινόταν νευρικός, αφηρημένος. Άργουσε να γυρίσει στο σπίτι. Κάπου-κάπου συνήθεια που δεν την είχε άλλοτε.

Η Ρόζα προσπαθούσαν στην αρχή ότι δεν πρόσεχε τίποτε. Μα και το παραμικρό την έκανε να υποφέρει. Έκλαιγε όταν έμενε μόνη της στο σπίτι και δεν είχε άλλη παρηγοριά απ' το παιδάκι της. Τη μητέρα της δεν ήθελε να την ενοχλήσει πριν βεβαιωθεί ότι την απειλούσε πραγματικά κάποιος σοβαρός κίνδυνος.

Όταν την έπνιγε η μοναξιά έσφιγγε το 4ον

αδικοιολόγητοι. Δεν την γελούσε η καρδιά της. Η καρδιά της γυναίκας που αγαπάει είν' ένας άσφαλης δέκτης που την ειδοποιεί για τους κινδύνους που την απειλούν. Αντιθέτως ο δέκτης της καρδιάς των αντρών... κοιμάται. Κι' έτσι μαθαίνουν τελευταίοι τη συζυγική συμφωνία τους.

Ο Έρρικο είχε αλλάξει τον τελευταίο καιρό. Φαινόταν νευρικός, αφηρημένος. Άργουσε να γυρίσει στο σπίτι. Κάπου-κάπου συνήθεια που δεν την είχε άλλοτε.

Η Ρόζα προσπαθούσαν στην αρχή ότι δεν πρόσεχε τίποτε. Μα και το παραμικρό την έκανε να υποφέρει. Έκλαιγε όταν έμενε μόνη της στο σπίτι και δεν είχε άλλη παρηγοριά απ' το παιδάκι της. Τη μητέρα της δεν ήθελε να την ενοχλήσει πριν βεβαιωθεί ότι την απειλούσε πραγματικά κάποιος σοβαρός κίνδυνος.

Όταν την έπνιγε η μοναξιά έσφιγγε το 4ον

αδικοιολόγητοι. Δεν την γελούσε η καρδιά της. Η καρδιά της γυναίκας που αγαπάει είν' ένας άσφαλης δέκτης που την ειδοποιεί για τους κινδύνους που την απειλούν. Αντιθέτως ο δέκτης της καρδιάς των αντρών... κοιμάται. Κι' έτσι μαθαίνουν τελευταίοι τη συζυγική συμφωνία τους.

Ο Έρρικο είχε αλλάξει τον τελευταίο καιρό. Φαινόταν νευρικός, αφηρημένος. Άργουσε να γυρίσει στο σπίτι. Κάπου-κάπου συνήθεια που δεν την είχε άλλοτε.

Η Ρόζα προσπαθούσαν στην αρχή ότι δεν πρόσεχε τίποτε. Μα και το παραμικρό την έκανε να υποφέρει. Έκλαιγε όταν έμενε μόνη της στο σπίτι και δεν είχε άλλη παρηγοριά απ' το παιδάκι της. Τη μητέρα της δεν ήθελε να την ενοχλήσει πριν βεβαιωθεί ότι την απειλούσε πραγματικά κάποιος σοβαρός κίνδυνος.

Όταν την έπνιγε η μοναξιά έσφιγγε το 4ον

αδικοιολόγητοι. Δεν την γελούσε η καρδιά της. Η καρδιά της γυναίκας που αγαπάει είν' ένας άσφαλης δέκτης που την ειδοποιεί για τους κινδύνους που την απειλούν. Αντιθέτως ο δέκτης της καρδιάς των αντρών... κοιμάται. Κι' έτσι μαθαίνουν τελευταίοι τη συζυγική συμφωνία τους.

Ο Έρρικο είχε αλλάξει τον τελευταίο καιρό. Φαινόταν νευρικός, αφηρημένος. Άργουσε να γυρίσει στο σπίτι. Κάπου-κάπου συνήθεια που δεν την είχε άλλοτε.

Η Ρόζα προσπαθούσαν στην αρχή ότι δεν πρόσεχε τίποτε. Μα και το παραμικρό την έκανε να υποφέρει. Έκλαιγε όταν έμενε μόνη της στο σπίτι και δεν είχε άλλη παρηγοριά απ' το παιδάκι της. Τη μητέρα της δεν ήθελε να την ενοχλήσει πριν βεβαιωθεί ότι την απειλούσε πραγματικά κάποιος σοβαρός κίνδυνος.

Όταν την έπνιγε η μοναξιά έσφιγγε το 4ον

παιδί της στην αγκαλιά της και μιλούσε, μιλούσε μαζί του:

— Μωρό μου, χρυσό μου παιδί, που είνε ο μπαμπάς σου;... Γιατί μάς αφήνει μόνους;... Δεν μάς αγαπάει πιά, μικρούλη μου;

Το μωρό την κύτταζε με τ' άθωα ματάκια του και της χαμογελούσε παίζοντας με τις μπουκλές της. Το χαμόγελο του, χαμόγελο άγγελου, έχανε βάλαμο στην πονεμένη καρδιά της.

Ένα βράδυ, μετά το φαγητό, η Ρόζα, θέλησε να εξηγηθεί με το σύζυγό της. Κρατώντας το παιδί της στα γόνατά της του είπε:

— Φίλησε το μωρό μας, Έρρικο. Κύτταζε πόσο είνε χαριτωμένο το παιδάκι μας και πόσο σου μοιάζει. Δεν το αγαπάς λοιπόν πια;

Ο Έρρικο φίλησε το μωρό και κατόπιν κύτταζε περιέργα τη γυναίκα του.

— Γιατί μου λές πως δεν αγαπώ το παιδί μου; ρώτησε.

— Μη θυμάσαι, αγάπη μου. Αλλά τον τελευταίο καιρό σε βλέπω τόσο άλλαγμένο! Τι σου συμβαίνει;

— Δεν καταλαβαίνω τί θές να πής; Έχεις την αξίωση ν' ασκητέψω;

— Μη μου λές σκληρά λόγια, Έρρικο. Δεν είνε άσκητης ο άντρας που νιώθει εύτυχια κοντά στη γυναίκα του και το παιδί του. Έχεις κανένα παράπονο μαζί μου;

— Σου έφταιξα σε τίποτα;

— Φυσικά όχι. Αλλά μου ζητάς παράλογα πράγματα. Δεν μπορώ να ζω διαρκώς γονατιστός μπροστά σου... Έχει κι' η αγάπη τα όριά της.

Είχε άρchiσει να ερεθίζεται. Το πρόσωπό του είχε κοκκινίσει.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Δίγαμος

Φροσί, πάρ' την έφημερί — και διάβασέ την αθωρεί να δής δουλειές μεγάλες. Ρίξε ένα βλέμμα δηλαδή, για ένα δίγαμο να δής που πιάσαν τις προάλλες.

Κάτσε λοιπόν και μη μιλάς, και μη μου γίνεσαι μετέας για τούτο και για κείνο.

Η γκρίνια θά σου βγή ξυνή, θά πάρω κι' άλλη μία γυνή και δίγαμος θά γίνω.

Θά τόχω δίπορτο, Φροσί, και θά μου λές: «Γεία σου Θρασύ — τη βόλεψες, μπαζάσα!...».

Θάχω διπλή την αγκαλιά, σορόπια, χάδια και φιλάκια... (λίσσα)...

και τρίδιπλη τη μάστα!...

Θά την περνώ, κοινώς, (σπουδαί) — και του Τσαλδάρη την (ιδέ)...

θά δής εφαρμοσμένη... «Υγουν μ' αυτή μου τη (δουλειά)...

οάχω, που λές, την (αγκαλιά)...

την... εναλλασσομένη! Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Πνίγομαι!... φώναξε και τινάχθηκε όρθιος.

Η Ρόζα τον κύτταζε φοβισμένη.

— Σ' ενοχλεί η αγάπη μου, Έρρικο; τον ρώτησε δειλά. Δεν είμαι η γυναίκα σου, η μητέρα του παιδιού σου; Δεν θυμάσαι τα πάντα για σένα, κι' αυτή τη μητέρα μου; Δεν σε λατρεύω σαν Θεό μου;... Τι περισσότερο μπορεί να ζητήσει ένας άντρας;

— Έκείνος βηματίζει μ' έξαψη πάνω-κάτω. Τα τρυφερά λόγια της Ρόζας τον ενοχλούσαν.

— Φτάνει... φτάνει, Ρόζα! φώναξε άξαφνα. Δεν ξέρω τί έχω... Είμαι πολύ έννευρισμένος... Θά βγω να κάμω έναν περίπατο για να μου περάση η ζάλη. Βάλε το παιδί να κοιμηθεί. Κοιμήσου και σύ. Δεν θ' άργήσω.

Έφυγε και γύρισε τα ξημερώματα.

Η Σειρήνη

Η κατάσταση έγινε πια άφορητη.

Ο Έρρικο είχε αλλάξει εντελώς μέσα σε δυο-τρεις μήνες και ζούσε πια έλευθερα, σαν άνθρωπος που δεν έχει συζυγικές υποχρεώσεις.

Εκείνο που φοβόταν η κ. Γκρεβίλ είχε συμβεί. Η Ρόζα δεν δίστασε περισσότερο. Έτρεξε ένα πρωί στη μητέρα της, ρίχτηκε στην αγκαλιά της και της είπε όλα.

Η μητέρα της τρώμαζε βλέποντας την τόσο καταβεβλημένη.

«Αρχίζει το δράμα, σκέφτηκε, η μάλλον βρισκόμαστε στο τέλος του δράματος. Γιατί, Θεέ μου, να υποστούμε όλη αυτή τη δοκιμασία!...».

Προσπάθησε να ήσυχάση την κόρη της, την κατέβασε στον κήπο κι' εκεί, σ' έναν απόμικο γαίωκο της μίλησε χωρίς περιστροφές κι' επιφυλάξεις:

— Άκουσέ με, Ρόζα μου. Πρέπει να σφίξεις την καρδιά σου. Πάντα φοβόμουν αυτό τον άνθρωπο. Έφερε στο σπίτι μας τη δυστυχία...

Δίστασε μια στιγμή και πρόσθεσε κοφτά:

— Τώρα όμως πρέπει να τελειώσουν όλα.

— Τι έννοεις, μαμά;

— Ήρθε η ώρα να λυτρωθής από αυτό τον άνθρωπο.

— Όχι, μαμά μου, μη μου το λές αυτό, τον αγαπώ!

— Πρόσεξε, Ρόζα. Θέλω το καλό σου. Πρέπει να ξεριζώσης αυτή την αγάπη απ' την καρδιά σου.

— Είνε ο πατέρας του παιδιού μου μαμά.

— Τό ξέρω, φτωχό μου παιδί. Αλλά δεν είσαι ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία που σου συμβαίνει αυτό. Είσαι νέα ακόμα, πολύ νέα. Η πληγή της καρδιάς σου θά κλείση με τον καιρό...

— Πώς μου μιλάς έτσι, μητέρα μου; Έσύ μου τα λές αυτά τα σκληρά λόγια;

— Ναι, Ρόζα, έχω. Όταν το κακό είνε σοβαρό, επικίνδυνο, χρειάζονται ηρωικά φάρμακα. Καλύτερα να πονέσης τώρα, παρά να υποφέρης σ' όλη σου τη ζωή και να σε οδηγήση ο πόνος σου στον τάφο. Με καταλαβαίνεις, κόρη μου;

— Τόν μισείς, μαμά;

— Δεν τόν μισώ. Αγαπώ όμως έσένα και θέλω να σε σώσω. Ο νέος αυτός έχει βαθεία στην ψυχή του μια άσυγκράτητη ροπή προς την καταστροφή. Μοιάζει με τους καρπούς εκείνους της Ανατολής που ροδίζουν και λάμπουν απ' έξω κι' έχουν μέσα απ' τη φλούδα τους στάχτη. Τραβήξου από κοντά του όσο είνε καιρός.

— Μα δεν έχω κανένα στοιχείο εναντίον

του, μαμά, παρά μόνον την άκαταστασία της ζωής του τον τελευταίο καιρό.

— Κι' είνε λίγο αυτό, Ρόζα; Δεν σου ετάνε αυτό για να καταλάβης ότι μια άλλη γυναίκα έχει μη στη ζωή του;

— Όχι, μαμά μου, σε ίκετεύω, μη μου το λές αυτό, μου σπαράζει την καρδιά!...

— Κι' αν είνε αλήθεια; Δεν μου απαντάς;

— Ναι, μαμά, αυτό το θέλω, το δέχομαι.

— Θαμάσια! Τώρα είσαι λογική. Δώσε μου μιάς βδομάδας καιρό. Μετά μια βδομάδα θά ξαναμιλήσουμε.

— Ναι, μαμά, αναστέναξε πονεμένα η μικρούλα.

Η Ρόζα γύρισε σπίτι της πιό ήσυχη. Μα όσο περνούσαν οι μέρες άρχισε να νιώθει μια τρομερή αγωνία. Πηγαίνοντας στη μητέρα της θά μάθαινε την αλήθεια. Κι' η αλήθεια αυτή θά ήταν ίσως τρομερή. Στο λιγοστό καιρό αυτό διάστημα ο Έρρικο δεν άλλαξε καθόλου. Ζούσε σύμφωνα με τα κέφια του.

Η Ρόζα σώπαινε με το κεφάλι κρεμασμένο στο στήθος.

— Άκουσέ με, μικρούλα μου, της είπε η μητέρα της. Πρέπει να δεχτής ότι θά σου πώ. Το κακό πρέπει να τελειώση. Έχουμε φίλους στο Παρίσι άφοσιωμένους. Θέλεις ν' αναθέσω σ' έναν από αυτούς να ερευνήση, με κάθε μυστικότητα φυσικά, και να μάθη τι συμβαίνει;

— Ναι, μαμά, αυτό το θέλω, το δέχομαι.

— Θαμάσια! Τώρα είσαι λογική. Δώσε μου μιάς βδομάδας καιρό. Μετά μια βδομάδα θά ξαναμιλήσουμε.

— Ναι, μαμά, αναστέναξε πονεμένα η μικρούλα.

*

Η Ρόζα γύρισε σπίτι της πιό ήσυχη. Μα όσο περνούσαν οι μέρες άρχισε να νιώθει μια τρομερή αγωνία. Πηγαίνοντας στη μητέρα της θά μάθαινε την αλήθεια. Κι' η αλήθεια αυτή θά ήταν ίσως τρομερή. Στο λιγοστό καιρό αυτό διάστημα ο Έρρικο δεν άλλαξε καθόλου. Ζούσε σύμφωνα με τα κέφια του.

Εφτασε τέλος η κρίσιμη μέρα. Η Ρόζα ξύπνησε πρωί μ' ένα άσχημο βάρος στην καρδιά. Κι' όταν έφυγε ο Έρρικο έμπιστευθηκε το παιδί της στη νταντά του κι' έτρεξε στη μητέρα της.

Η κ. Γκρεβίλ την υποδέχθηκε ήρεμη, σαν να μη συνέβαινε τίποτε. Μα αυτή άκριδώς η ήρεμία της τρώμαζε τη Ρόζα.

Κατέβηκαν πάλι στον κήπο.

Η Ρόζα άνυπομονούσε. Και στο τέλος δεν κρατήθηκε.

— Λοιπόν, μαμά; ρώτησε.

Η μητέρα της δεν απάντησε. Της έσφιξε το χέρι. Αυτό το σφίξιμο τό έννοιας η Ρόζα στην καρδιά της.

— Λοιπόν, μαμά; ξαναρώτησε.

Η κ. Γκρεβίλ ήταν άποφασισμένη, για το καλό της κόρης της, και φερρώ άμελκτικα.

— Άνυπομονείς να δεχτής το χτύπημα, παιδί μου; ρώτησε λυπημένη.

— Το χτύπημα!... Τι έννοεις;... Μη με βασανίζης περισσότερο, μανούλα. Πές μου τί συμβαίνει. Θά έχω θάρρος. Δεν θά χύσω ούτε ένα δάκρυ, ούτε ένα...

Η μητέρα της την κύτταζε με συμπόνοια.

— Κακότυχο παιδί!... ψιθύρισε. Τι έφταιξες έσύ της Μαίρας και σε παιδεύη; Ωστόσο πρέπει να τα μάθης όλα, Ρόζα μου. Κάθισε έδω, κοντά μου. Άφησέ με να σ' αγκαλιάσω... Άκούμπησε το κεφάλι σου στον ώμο μου. Έτσι μπράβο!... Κι' άκουσέ με, άκουσέ με και δείξε γενναιότητα.

Η ψυχή της Ρόζας είχε ανέβει στ' αυτιά της.

— Άκούω, μαμά.

— Λοιπόν, παιδί μου, όπως υποπτευόμουν, ο σύζυγός σου έχει πιασθή στα δίχτυα μιάς άλλης γυναίκας. Μην τινάξεσαι έτσι. Κουράγιο! Οι πληροφορίες που έχω είνε απόλυτα άκριβεις. Άλλωστε όλοι το ξέρουν αυτό, έκτός από σένα...

Η Ρόζα άνάπνεε με δυσκολία, σαν ένα άόρατο χέρι να της έσφιγγε το λαιμό.

Η μητέρα της συνέχισε:

— Με λίγα λόγια, ο Έρρικο, γνώρισε τυχαία ένα βράδυ τη χορεύτρια ενός κέντρου της Μονμάρτης. Πρόκειται για μια κοπέλλα 25 χρόνων, το πολύ, μελαχροινή, γοητευτική, γεννήθηκε στο Άλγερ και όπως φαίνεται, είνε μιγάς. Λένε πως είνε πολύ νόστιμη. Δεν θά μπορούσε, φυσικά, να συλλάβη μ' έναν άγγελο σαν και σένα. Αλλά κριθί μ' έναν άγγελο, κόρη μου, εκείνο σ' αυτές τις περιστάσεις, κόρη μου, εκείνο που τραβάει έναν άντρα είνε η αίσλη που περιβάλλει τις γυναίκες αυτές των θεάτρων καί των καμπαρέ καί ο ρόλος της γοήσσας καί των ξέρουν να τον παίξουν καλύτερα από κάθε άλλο ρόλο τους.

— Συνέχισε, μαμά.

— Δεν έχω πολλά πράγματα να σου πώ, παιδί μου. Προσθέτω μόνον ότι ο Έρρικο είνε ξετρελαμένος με τη νέα αυτή, τη βλέπει συχνά, έγινε σιγά-σιγά ό επί-

σημος φίλος της και, φυσικά, ξεδεύει πολλά προς χάριν της.

«Αλλά τα χρήματα αυτά, Ρόζα, είνε δικά σου, είνε του παιδιού σου. Πρέπει λοιπόν να τελειώση άμέσως αυτή η θλιβερή ιστορία, αυτό το σκάνδαλο. Θά λάβης τα μέτρα σου εναντίον της σπατάλης του συζύγου σου... αν ενδιαφέρεσαι για το ψωμί του παιδιού σου. Και, για να μην πολολογώ, θά ζητήσης διαζύγιο.

— Μαμά!...

— Τι έχεις να μου πής; Πώς οι πληροφορίες μου είνε άνακριβείς; Πώς συκοφαντώ τον άντρα σου;

— Όχι, μαμά, όχι, όχι. Μα άκουσέ με, σε παρακαλώ. Αν μιλήσω στον Έρρικο, αν του πώ ότι τά ξέρω όλα κι' ότι θά χωρίσουμε άν δεν διακόψη άμέσως αυτή τη σχέση;... Δεν νομίζεις ότι μπορεί να μετανοήση και να ξαναγυρίση κοντά μου για πάντα;

— Όχι, Ρόζα μου, δεν τό νομίζω.

— Είσαι πολύ άυστηρή, μητέρα μου!

— Είμαι μητέρα κι' ενδιαφέρωμαι για την εύτυχία σου και την εύτυχία του παιδιού σου. Μην αταπατάσαι, Ρόζα. Όταν ο Έρρικο μάθι ότι τά ξέρεις όλα κι' ότι άπειλείται με διαζύγιο, ξέρεις τί θά κάμη; Θά προσποιηθί το συντηριμένο, θά σου ζητήσει να τον συγχωρήσης, θά σου όρκιστή ότι θά σου μείνη πιστός μέχρι τάφου... Κι' άμέσως την άλλη μέρα θά τρέξη να συναστήση την έρωμένη του... Θέλεις να τον δοκιμάσης; Ανάλαβε μόνον σου τη διαχείριση της περιουσίας σου, σταμάτησε τις σπατάλες του και τότε θά τόν δής να γίνεται άλλος άνθρωπος, να άποκαλύπτι το χαρακτήρα του και τά αισθήματά του; Θά γίνι σκληρός και βάνυσος μαζί σου, θά γίνι θηρίο!...

Η Ρόζα δεν μιλούσε. Τά έπιχειρήματα της μαμάς της ήσαν συντηρητικά.

— Ρόζα, συνέχισε η κ. Γκρεβίλ, ήρθε η ώρα, παιδί μου, να τά παίξεις όλα για όλα. Θά χωρίσης!...

Η Ρόζα έξσπασε σε κλάματα.

— Άχ, μαμά μου, καλή μου μαμά, δεν μπορώ, δεν έχω τη δύναμη... Λυπήσου με... Δώσε μου μιά προεσμία... Σε ίκετεύω, μανούλα!...

— Πολύ καλά, κόρη μου. Δεν έπιμένω. Δοκίμασε... Πάίξε τά τελευταία σου χαρτιά... Μα, σου τό έπαναλαμδάνω, αυτή είνε η μόνη λύσις. Και σου εύχομαι να μην είνε άργά όταν θά πάρης, επί τέλους, την απόφασί σου.

*

Η Ρόζα γύρισε στο σπίτι άφανισμένη.

Το άπόγευμα αυτό ο Έρρικο είχε φύγει χωρίς από το σπίτι, χωρίς να φιλήση, κατά τη συνήθειά του, τη γυναίκα του και το παιδί του. Φαινόταν ανήσυχος, είχε κάτι το έξαλλο.

Η Ρόζα δεν τόν είχε ξαναδύ σε τέτοια κατάσταση.

Μόλις κατέβηκε στο δρόμο ο Φλεμάν, πήδησε στο πρώτο αυτοκίνητο που βρέθηκε μπροστά του. Σε λίγο βρισκόταν έμπρός στο σπίτι που μένει η Ζαννέτ, στη Μονμάρτη. Είχε δικό του κλειδί. Άνοιξε κι' ανέβηκε άπάνω.

Η Ζαννέτ βρισκόταν μπρός στον καθρέφτη της και μαδούσε μ' ένα τσιμπιδάκι τά φρύδια της. Τόν είδε μέσα στο γυαλί και τού είπε κάπως άδιάφορα και κουρασμένα:

— Έσύ είσαι; Κάθισε...

Ο Έρρικο στεκόταν όρθιος και την κύτταζε.

Το άπόγευμα αυτό ο Έρρικο είχε φύγει χωρίς από το σπίτι, χωρίς να φιλήση, κατά τη συνήθειά του, τη γυναίκα του και το παιδί του. Φαινόταν ανήσυχος, είχε κάτι το έξαλλο.

Η Ρόζα δεν τόν είχε ξαναδύ σε τέτοια κατάσταση.

Μόλις κατέβηκε στο δρόμο ο Φλεμάν, πήδη